

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

15. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

10. DUBNA 2005

Z obsahu:

„Adoro te devote, latens
Deitas!“

Poselství Jana Pavla II.
k římské mládeži na
Květnou neděli 2005
- strana 2 -

Mučedník totality

Pohnutý životní příběh
kardinála Štěpána Trochty
- strana 4 -

„Pohled na naši vyprahlou zemi“

Uzdravení generací
- z jednoho semináře
Thomase Paula
- strana 6 -

Světlo života a radosti

Poselství služebnice Boží
Klára Badanové
- strana 8 -

Počátky Církve

Mario Galizzi
- strana 10 -

Co může Ježíš způsobit při mši svaté

Briege McKenna
- strana 11 -

Světový den mládeže 2005

je víc než jen událost
Nikoliv křesťanský
woodstock, nýbrž setkání
z lásky ke Kristu,
k papeži a lidem
- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (4)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Kardinál Štěpán Trochta, litoměřický biskup (*26. března 1905 - † 6. dubna 1974)

„Adoro te devote, latens Deitas!“

Poselství Jana Pavla II. k římské mládeži na Květnou neděli 2005

Drahá mládeži z Říma a diecéze Lazio, vaše setkání v bazilice sv. Jana v Lateráně při adoraci Eucharistie, které je věnován tento rok, má být příležitostí k lepší přípravě na Světový den mládeže. Toužím spojit se s vámi duchovně a vyjádřit vám svou lásku. Vím, že jste mi blízcí a nepřestáváte se za mne modlit. Zdravím vás a ze srdce děkuji.

„Adoro te devote, latens Deitas!“ Pozvedněme společně zrak k eucharistickému Ježíši. V rozjímání o něm opakujeme společně tato slova sv. Tomáše Akvinského, která vyjadřují naši víru a všechnu naši lásku: Klaním se Ti, Ježíši, skrytý v Hostií!

V epoše poznamenané nenávistí, egoismy, tužbami po falešném štěstí, úpadkem mravů, absencí otcovských a mateřských postav, nestálostí tolika mladých rodin a tak četnými rozpady a rozvody, jejichž obětí je nemálo mladých lidí, díváme se na Tebe, eucharistický Ježíši, s obnovenou důvěrou. Navzdory našim hříchům důvěřujeme ve Tvé božské milosrdenství. Opakujeme Ti s emauzskými učedníky: „Mane nobiscum, Domine!“ „Pane, zůstaň s námi!“ V Eucharistii vracíš Otci všechno to, co od něho pochází, a tak se uskutečňuje hluboké tajemství spravedlnosti tvorů vůči Stvořiteli. Nebeský Otec nás stvořil ke svému obrazu a podobnosti; od něho jsme přijali dar života, který tím více pokládáme za drahocenný od okamžiku početí až do přirozené smrti, čím více je ohrožován a manipulován.

Klaníme se Ti, Ježíši, a vzdáváme Ti díky, že se v Eucharistii uskutečňuje tajemství oné jediné oběti Otci, kterou jsi Ty přinesl před dvěma tisíci lety svou obětí na kříži; obětí, která vykoupila celé lidstvo a všechno stvoření.

„Adoro Te devote, latens Deitas!“

Klaníme se Ti, Ježíši v Eucharistii! Klaníme se Tvému tělu a Tvé krvi, které jsi vydal za všechny na odpuštění hříchů: ó Svátosti nové věčné smlouvy!

Jan Pavel II. sleduje velkopáteční křížovou cestu v Koloseu

Když se Ti klaníme, jak nepomyslet na tak mnoho věcí, které máme udělat, abychom Ti vzdali chválu? A současně, jak nedat za pravdu svatému Janu do Kříže, který říkával: „Ti, kteří jsou příliš aktivní a kteří si myslí, že objímají celý svět svými kázáními a svou vnější činností, ať pamatují, že by byli mnohem prospěšnější Církvi a mnohem milejší Bohu, kdyby nemluvili o dobrém příkladu, který dávají, ale věnovali alespoň polovinu času tomu, že s Ním setrvávají v modlitbě.“

Pomáhej nám, Ježíši, pochopit, jak „pracovat“ v Tvé Církvi i na poli tak naléhavém, jako je nová evangelizace, jak je třeba se naučit především „být“, to znamená být s Tebou v klanění ve Tvé sladké společnosti. Jen z intimního spojení s Tebou pramení autentická a pravá apoštolská činnost.

Velká světička, která vstoupila do Karmelu v Kolíně, svatá Benedikta Terezie od Kříže, světsky Edit Steinová, s oblibou opakovala: „Jako údy Kristova těla oživeni Duchem Svatým

obětujeme se jako oběti s ním, pro něho a v něm a spojujeme se ve věčné akci milostí.“

„Adoro Te devote, latens Deitas!“ Ó Ježíši, žádáme Tě, aby každý mladý člověk zde přítomný zatoužil spojit se s Tebou ve věčné akci milostí a usiloval v dnešním i zítřejším světě být strůjcem civilizace lásky.

Ať si Tě postaví do středu svého života, ať se Ti klaní, ať Tě oslavuje. Ať roste jeho soužití s Tebou, ó Ježíši eucharistický! Ať Tě přijímá a má vytrvale

účast na mši svaté v neděli a je-li to možné, každý den. Z této intenzivní účasti ať se rodí předsevzetí darovat svobodně život Tobě, jenž jsi plná a pravá svoboda. Kež vytrysknou svatá povolání ke kněžství: bez kněžství není Eucharistie, která je pramen a vrchol života Církve. Ať rostou četná povolání k řeholnímu životu; ať vypučí velkodušná povolání ke svatosti, která je vysokou laťkou řádného křesťanského života, zvláště v rodinách; v dnešní době více než kdykoliv jindy je Církev a společnost potřebují.

Ježíši v Eucharistii, svěřuji Ti mládež Říma, Lazia i celého světa: jejich city, jejich tužby, jejich plány. Představuji Ti je rukama Marie, Matky Tvé i naší.

Ježíši, který ses obětoval Otci: miluj je!

Ježíši, který ses obětoval Otci, uzdrav rány jejich duše!

Ježíši, který ses obětoval Otci, pomáhej jim, aby se Ti klaněli v pravdě a dobrořečili Ti. Ny-ní i vždycky. Amen.

Všem s láskou uděluji své apoštolské požehnání.

Vě Vatikánu 15. března 2005

Jan Pavel II.

EDITORIAL

Letošní římské Velikonoce poznamenal vedle tradiční radosti také stín, který lze lidsky nejvýstižněji označit jako zklamání a smutek... Papež, na kterého při slavnostní velikonoční liturgii mířily 26 let objektivní televizní kamery jako na ústřední postavu liturgické slavnosti, ocitá se pojednou nedobrovolně sám před obrazovkou a jako vězeň svého neuhodného sleduje a v duchu provází ty, kteří ho zastupují. I hlava může být odsouzena k zdánlivě vnější pasivitě. Lidská očekávání musí vyvážit víra. Život v takovém organismu, jakým je mystické Kristovo tělo, má jiné pa-

rametry, než na jakých stojí společenské organizace a instituce tohoto světa.

Tato nová bolest se spojuje s dalšími bolestmi, které prožíváme v současné době. Současný stav církve je všechno jen ne to, co jsme po Koncilu očekávali, a je stále více těch, kteří zklamání a rozčarování odcházejí někam do Emauz, ačkoliv všechno, co nás trápí, nám Pán předpověděl. Ale jako před dvěma tisíci lety ani dnes lidé nejsou mistry v přijímání prorocství. Vždyť ani zcela jednoznačné, takřka bezprostřední a velice konkrétní otevřené předpovědi, jimiž Pán připravoval své učední-

ky na svou smrt a zmrtvýchvstání, nezabránilo tomu, aby nepropadli velkému zděšení a rozčarování, když se všechno doslova naplnilo. Přitom Ježíš mluvil o své smrti a o svém zmrtvýchvstání tak otevřeně, že ani jeho nepřátelům tato předpověď neunikla a brali ji v úvahu, i když nevěřili, že by se mohla uskutečnit. Předpověď zmrtvýchvstání, která nepřátele lekala, měla učedníky potěšit, ale nestalo se tak. Jak hluboké bylo rozčarování Ježíšových přátel, dokumentuje evangelista Lukáš nejpodrobněji na případu Kleofáše a jeho druha. Nejen že nebrali na vědomí Ježíšovy předpovědi, ale dokonce zpráva očitých

Pokračování na str. 5

Nejvzácnější společník

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Což nám nehořelo srdce,
když s námi mluvil?*

Vrať se v doprovodu Ducha Svatého k první velikonoční neděli lidských dějin.

Slavný den, kdy Pán v oslaveném těle opustil skalní hrob, zůstává pro většinu jeho učedníků dlouho dnem pochybností, strachu a smutku. Jejich srdce jsou strachem a zklamáním tak bolestně sevřena, že se do nich nevejde zpráva o největší radosti, která potkala celý svět. Dva z těchto učedníků raději odcházejí z míst, kde jim každý kámen připomíná jejich milovaného Mistra, kterého tak nečekaně ztratili v předvečer velkých svátků. Ale i kdyby šli na kraj světa, nezbaví se svého bolestného stesku a svých pochybností. Tak byli spjati se svou představou o Mistrovi z Nazareta, že se jim zdá stejně tak neuvěřitelná jeho ztráta i zpráva o jeho údajném zmrtvýchvstání. Připoj se k nim na jejich cestě do Emauz a využij této příležitosti k zamyšlení, zda i pro tebe se nestávají vytožené představy a následná zklamání překážkou poznání skutečné Boží pravdy.

Připojil se k nim neznámý pocestný. Je to Pán, kterého tak zbytečně oplakávají. Co tak brání jejich očím, aby ho poznali? *Oni zůstali stát plní zármutku. Zrak, celý zalitý slzami, špatně rozeznává to, co ještě vidí.* Důvodem jejich hlubokého smutku není jen Mistrova smrt na kříži, ale především jejich vlastní hluboké zklamání.

Pán má své cesty a způsoby, jak vyléčit z malomyslnosti své vyvolené. Záměrně zůstává nepoznán. Temné chvíle jeho zdánlivé nepřítomnosti jsou pro duši víc než užitečné. Pozoruj, s jakou trpělivostí naslouchá Ježíš vyprávění zklamaných o všem tom, co prožili. Nauč se od něho trpělivě naslouchat druhým. Často jim tím prokazuješ neocenitelnou službu. I tentokrát má jejich vyznání největší cenu v tom, že jim otevírá cestu k sebepoznání.

My jsme doufali, že on je Vykupitel. Doufali, ale zklamali jsme se. To, co jsme si představovali a co jsme čekali, se nakonec vůbec nestalo. Není ti takový stav důvěrně známý? Ulpění na vlastní představě je velkou překážkou v poznání pravé skutečnosti. Je-li však někdo, kdo by se mohl právem cítit zklamán, je to sám Pán. Tolikrát během svého působení hovořil s učedníky o tom, co se musí stát. Jak to, že nic nepochopili? Vždyť prá-

vě v těchto dnech se uskutečnilo to, v co tak doufali. Boží Syn skutečně vykoupil Izrael. Problém je v tom, že ho vykoupil zcela jinak, než oni očekávali. Ježíšova výtka z *bláhovosti a těžkopádnosti* je v tomto případě více než oprávněná. Tuto těžkopádnost způsobuje tíže vlastního já. V něm můžeš nejčastěji najít příčinu svých smutků a znepokojení. Není nic bláhovějšího než věřit více sobě než důvěřovat Bohu. Výsledkem nemůže být nic jiného než rozčarování.

Ale Ježíš zůstává stejně trpělivý i při výkladu skutečné pravdy a začíná znovu od začátku. Vzpomeň si na to, kdykoliv se o tebe bude pokoušet netrpělivost, že tě druzí stále nechápu. Naslouchej proto Pánu s největší možnou pozorností, aby se ti *otevřely oči*. Dáš-li se od něho vést s otevřeností, prostotou a důvěrou, budeš překvapen, jak málo jsi zatím pochopil z toho, co ti už dávno mělo být známo, ale cos jen mylně pokládal za dostatečně poznané. Nepřestávej se vracet k pokladům Božího slova, neboť jsou nevyčerpatelné a nabízejí ti vždy nové světlo v každé životní situaci, zvláště té, která tě nejvíce zaskočila a nečekaně sklíčila. Až dosud se pokládalo utrpení za trest, ale kalvářský kříž je proměnil na cestu ke slávě. V Písmu to bylo zapsáno už od počátku, ale ti, kteří je četli a mysleli si, že už je znají, právě to podstatné nepochopili. Lidská moudrost je na to příliš *těžkopádná a bláhová*. Je nutné přijmout Ježíšův klíč k výkladu Písma a všech událostí, abys našel pravý smysl, který tě nikdy nezklame.

Tři poutníci mezitím dorazili do vesnice, kam měli namířeno. Ježíšova společnost si podmaňujícím způsobem získává srdce i tehdy, když Pán sám zůstává ještě nepoznán. Učedníci se s ním nechtějí vůbec rozloučit. Osvoj si natrvalo prosbu Kleofáše a jeho druha. Co si můžeš více přát, než aby Pán zůstal s tebou? Prosis-li ho o společnost, žádáš ho o to, co si on přeje daleko více než ty sám. Uvážíš-li však, kolik času jsi už nenávratně ztratil bez Pána, musíš si přiznat, že už se opravdu *připozdívá a den se nachýlíl*. To, že tak často zůstáváš sám, není způsobeno jeho odchodem, ale tím, že ty sám se od něho vzdaluješ, protože v honbě za vlastními zájmy na něho zapomínáš. Ježíš přeče tak rád vstupuje s tebou tam, kde přebýváš. Nasýt se radostí z jeho přítomnosti tak, aby na ni tvé srdce už nikdy nedokázalo zapomenout, ale stále se vracelo k nejvzácnějšímu Hostu. *Měj Pána stále před očima, je ti po pravici, aby ses neviklal. Oznamuje ti cesty života, naplní tě blahem před svou tváří.*

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 2,14.22–28

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti (apoštoly) a slavnostně promluvil k lidem: „Židé a všichni jeruzalémští obyvatelé, pozorně vyslechněte mou řeč! Bůh vám dal svědectví o Ježíši Nazaretském mocnými činy, divy a znameními, které, jak víte, konal Bůh skrze něho mezi vámi. A on byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl a předpověděl, a vy jste ho rukama bezbožníků přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil, zbavil bolesti smrti, protože nebylo možné, aby zůstal v její moci. David přeče o něm říká: ‚Mám Pána před očima stále, je mi po pravici, abych se neviklal. Proto se raduje mé srdce a můj jazyk jásá. Ano, i mé tělo odpočine v naději, neboť nevydáš mě podsvětí napospas, nedopustíš, aby tvůj svatý podlehl porušení. Oznamils mi cesty života, naplníš mě blahem před svou tváří.‘“

2. čtení – 1 Petr 1,17–21

Milovaní! Když říkáte Otec tomu, který soudí nestranně každého podle jeho činů, žijte v bázni po dobu svého vyhnanství. Víte přeče, že jste ze svého prázdného způsobu života, jak jste ho zdědili po předcích, byli vykoupeni ne snad nějakými věcmi pomíjejícími, stříbrem nebo zlatem, nýbrž drahou krví Krista, bezúhonného a neposkvrněného beránka. On byl ovšem k tomu vybrán už před stvořením světa, ale pro vás se objevil teď na konci časů. Skrze něho jste uvěřili v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a oslavil, takže když věříte, můžete zároveň v Boha i doufat.

Pokračování na str. 7

Učiníš-li Pána hostem u svého stolu, brzy se přesvědčíš, že to nejsi ty, kdo mu poskytuje pohostinství, ale On sám se stává tvým hostitelem, který ti připravuje ty nejvzácnější dary. Ježíše nejlépe uhostíš právě tím, když mu to umožníš. Rozdávát sám sebe je pro něho tak charakteristické, že nyní ho už neklamně poznávají i emauzští učedníci. *A v tu hodinu vstali a vrátili se. I ty se trápi rozčarováním, smutkem a osamělostí, vyprávěj o svém dnešním zážitku. Nauč je obracet se s otevřeností a plnou důvěrou na Pána:*

Pane, zůstaň s námi, ukazuj nám cestu k životu, u tebe je hojná radost, po tvé pravici je věčná slast.⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 15

Mučedník totality

Kardinál Štěpán Trochta se narodil 26. března 1905 ve Francově Lhotě v rodině drobného zemědělce. Otec zemřel, když mu bylo 8 let. Protože byl velmi nadaný, pracovitý, podnikavý a zbožný, doporučil pan farář svému ministrantovi Štěpánovi, aby šel studovat. Štěpán nastoupil do arcibiskupského gymnázia v Kroměříži, ale studium musel přerušit, protože matka onemocněla tuberkulózou, a tak mladý hoch musel místo studií sedlačit. Dokázal i při této práci podobně jako kdysi Don Bosco organizovat mládež, pořádat akademie. Zdravotní stav matky se nakonec zlepšil a Štěpán mohl přece jen jít za hlavou svého srdce.

Na pozvání slovenského salesiána Dona Vagáče odejel v roce 1923 do Itálie, kde již byla skupina slovenských chlapců a s nimi také tři Češi. Slovenští salesiáni získali pro své aspiranty dům v Perosa Argentina. Když se pak schylovalo k tomu, že slovenská skupina odjede do vlasti a dům v Perosa Argentina se uvolní, osmělil se Trochta obrátit iniciativně na hlavního představeného bl. Michala Ruu se žádostí, aby tento dům přidělil pro Čechy. Protože se setkal s velkým pochopením, začal ihned organizovat přísun českých chlapců. Pomáhali mu v tom ve vlasti Mons. Štancl a benediktnin Metod Klement. Již v roce 1924 odjela první skupina, další rok druhá. V té druhé byl také nedávno zesnulý nestor českých salesiánů P. František Miša.

O chlapce, kteří neznali italsky, se nejdříve starali slovenští salesiáni. Ale byl zde také první český salesián, služebník Boží Ignác Stuchlý. Ten měl nejdříve v úmyslu odjet do misijních zemí, ale hlavní představený mu řekl: „Tvoje misie jsou na severu!“ Štěpán Trochta našel v P. Ignácovi opravdového otce a P. Stuchlý ve Štěpáno-

vi syna. Štěpán ukončil meztím noviciát a tříleté filozofické studium. Současně vykonával v Čechách a na Moravě nesmírnou propagační práci a ve spolupráci s domácími oporami dosáhl toho, že již v roce 1927 se čeští chlapci stěhovali z Perosy do prvního salesiánského ústavu ve Fryštáku. S nimi přišel jako asistent také klerik Štěpán Trochta. Zahájil ihned ve své vlasti velkou propagační činnost, konal četné přednášky a psal do nejrůznějších časopisů. Pak se vrací do Itálie, aby zde studoval teologii. Představení usoudili, že vzhledem k naléhavé potřebě kněží má doktorské studium odložit na pozdější dobu. Ale Štěpán Trochta s neobyčejnou pilí a houževnatostí již během tohoto studia obhájil doktorskou práci a složil rigorózní zkoušky. Jako doktor teologie přijal v Turíně kněžské svěcení 3. 7. 1932.

Po návratu do vlasti ho čekala nejdříve vojenská služba. Pak ho P. Ignác Stuchlý poslal do Ostravy, aby zde vybudoval salesiánský ústav a kostel. Následovaly stavby ústavů v Praze-Kobylisích a pak v Pardubicích. Pražská církev mu vděčí také za to, že zabránil přeměně kostela sv. Kříže na Příkopěch na kinosál, a tak chrám dodnes slouží svému účelu.

Pohřeb kardinála Štěpána Trochty

Kardinál Štěpán Trochta

Pak přišla okupace a druhá světová válka. Osobnost jeho formátu byla pochopitelně nacistům trnem v oku. Za hejdrichiády byl 28. května 1942 zatčen. Údajným důvodem byl leták, který byl „nalezen“ při prohlídce. Byl vězněn nejdříve v Terezíně, pak byl poslán do Mauthausenu, kde musel vykonávat nelidskou práci v kamenolomu. Postřelený bachařem ležel již na káře mezi mrtvolami určenými ke kremaci. Za svou zázračnou záchranu v několika podobných situacích, při kterých stál smrti tváří v tvář, vděčil Panně Marii Pomocnici křesťanů. Konce této kapitoly svého mučednického života se dočkal v koncentračním táboře v Dachau 25. dubna 1945, odkud se vrátil se silně podloměným zdravím do Prahy 23. května 1945. Přežil také díky tomu, že se jeho přátelům podařilo získat povolení, aby mu směli posi-

lat balíčky s potravinami, a také že se podařilo z jeho spisů odstranit poznámku RU - „návrat nežádoucí“.

Dal se ihned do práce. Počítalo se s tím, že se stane inspektorem české salesiánské provincie po „stařečkovi“ P. Ignáci Stuchlém. Ale Boží prozřetelnost měla jiné plány. V listopadu 1947 ho Pius XII. jmenoval biskupem litoměřickým. Biskupské svěcení přijal 16. listopadu 1947. Nastoupil na litoměřický stolec jako 17. biskup. Byl z českých biskupů nejmladší a stal se jejich mluvčím. Záhy se ukázalo, že je to úloha nadmíru obtížná. Již za čtvrt roku došlo ke komunistickému převratu a na Trochtových bedrech spočinula tíže svízelných jednání s novými mocipány. Byla to role nejen obtížná, ale především riskantní. Přijal ji s vědomím, že na ni doplatí. Obětoval však všechno pro dobrou věc, své podlomené zdraví i dobrou pověst.

Pro mnoho lidí bylo překvapením, když se v roce 1951 objevilo jeho jméno mezi těmi, kteří složili slib věrnosti socialistické vlasti. Jak řekl P. Oldřich Vinklárkovi, nikdy si nebyl vědom, že by něco takového podepsal. Bylo to v době, kdy byl internován ve své rezidenci. Biskup Trochta řekl o této internaci jednomu z příslušníků StB, kteří ho hlídali 24 hodin na každém kroku: „Hlídáte mě, jako bych byl nějaký vrah, a počínáte si v některých chvílích hůře než gestapáci.“ Měl své hlídače i v noci ve své ložnici. Internace se brzy změnila v nové uvěznění. 16. ledna 1953 byl zatčen a 550 dní držen v Ruzyni ve vyšetřovací vazbě. Za tu dobu ztratil téměř polovinu své tělesné váhy. Když stánu před soudem, nepoznal ho jeho vlastní bratr. Byl odsouzen jako vlastizrádce a špion k 25 letům vězení, které strávil převážně ve Valdicích a v Leopoldově. 10. května 1960 byl v důsledku prezidentské amnestie propuštěn. Je dále označován jako

NO - nepřátelská osoba. Všechno nasvědčuje tomu, že Státní tajná bezpečnost používala všech prostředků, aby nepohodlného biskupa doslova znemožnila. Po roce 1960 udělil biskup Trochta tajně kněžská svěcení 29 salesiánům. Tuto jeho „ilegální činnost“ se podařilo před StB zcela utajit.

Za Pražského jara v roce 1968 se Dr. Štěpán Trochta vrátil do Litoměřic. Nejvyšší soud sice zrušil rozsudek z roku 1954 v plném rozsahu, ale sledování tajnou policií pokračovalo i nadále. V roce 1969 byl jmenován kardinálem „in pectore“. V roce 1970 začalo třetí jednání jeho životního dramatu. Biskup Trochta se ocitl pod palbou církevních tajemníků normalizačního režimu. Přispěla k tomu i okolnost, že v roce 1972 bylo zveřejněno jeho jmenování kardinálem. Měl zakázáno kázat, zkonfiskovali jeho pastýřský list. Počátkem roku 1974 musel podstoupit těžkou operaci srdce. Lékaři mu nařídili naprostý klid. To vůbec nerespektoval krajský církevní tajemník, který si vynutil 5. dubna jednání, které trvalo celých šest hodin. Tajemník byl v podnapilém stavu a choval se při tom doslova hulvátsky. Tajemníka neschopného řídit vůz musel odvést biskupův sekretář. Ráno 6. dubna byl kardinál Trochta nalezen v bezvědomí. Ještě ten den odpoledne v nemocnici zemřel.

Jeho pohřeb měl zůstat utajen. V den pohřbu byly Litoměřice prakticky odříznuty od ostatního světa. Nesměla se konat zádušní mše ani pohřební průvod. Kolem hrobu se přesto sešlo na tři tisíce osob. Byl mezi nimi i tehdejší krakovský arcibiskup kardinál Karol Wojtyła. Nedbal zákazu a rozloučil se veřejně se zesnulým kardinálem, kterého označil za mučedníka.

Salesiáni se ujali obtížného úkolu objasnit všechny souvislosti jeho trpitelného života a zahájit proces jeho blahověření.

-ls-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

svědků o tom, že Ježíš opustil hrob, místo toho, aby je povzbudila, ještě je vyděsila a přiměla k úplné rezignaci.

A právě těmito dvěma dokonale zklamaným věnoval Zmrtvýchvstalý nejvíce času, trpělivosti a pozornosti, aby je vyvedl z jejich negativismu. Ačkoliv se jim mohl ihned dát poznat a připravit jim to nejradošnější překvapení, jak to udělal na jiných místech, volil u nich zcela jiný postup. Použil k jejich neméně dokonalé útěše a hlubokému poučení právě výklad Písma a proroctví. Když jim je představil v pravém světle, jejich pohled na celou situaci se změnil ze smutku a rezignace v dokonalé nadšení, a to ještě dříve, než poznali, kdo to k nim vlastně promlouvá. Emauzští poutníci si tak ještě dříve, než zasedli s Ježíšem ke stolu, museli sebekriticky a s velkým politování přiznat, jak byli bláhoví a váhaví. Právě tato okolnost je pro nás na celé této příhodě nejvíce povzbuzující. Oni jsou totiž jediní, kdo se z Kristova vítězství radují ještě dříve, než si byli vědomi, že ho před sebou vidí živého. Ukazují nám tak zcela názorně, co to znamená patřit k těm blahoslaveným, který ještě neviděli, a už uvěřili. Oni si ověřili to, co si i my musíme hluboko vštípit do paměti: že zklamání, rozčarování a malomyslnost nemají v myšlení Ježíšova učedníka místo.

Kdykoliv nás tyto negativistické pocity přepadnou, musíme je chápat jako varovný signál o vlastním zbloudění. Naše zklamání totiž pramení z mylného konstatování, že Bůh nesplnil naše oprávněné očekávání. Pokud jsme toto své zklamání očekávání navíc opírali o svůj výklad jeho předpovědí, pak máme dojem, jako by nedodržel své slovo. To ovšem podstatným způsobem narušuje náš vztah k Bohu.

Co si tedy počít, když nás naše zklamání tak velice trápí? To-

lik jsme se těšili, jak to bude krásné, až... a zatím všechno dopadlo jinak. Jenže skutečnost z Božího pohledu bývá zcela opačná. Právě tehdy, když se nám zdá, že vše je definitivně ztraceno, dosahuje Bůh naplnění svých nejněžnějších plánů, které jsou všechny neklamně zaměřeny k jeho slávě a k našemu nejvyššímu dobru. Neříká tedy větší chyby, než když v takové vyhrocené situaci upadneme do malomyslnosti. Nejen že sami ztrácíme hlavu a jsme bezdůvodně

smutní a nešťastní, ale co je horšího, svou pochybností a nedůvěrou nespravedlivě a opovážlivě kritizujeme svého nejdobrotivějšího Otce, jako by nám už nechtěl nebo dokonce nebyl schopen prokázat jen dobro.

Bůh nás ve svých proroctvích neklame. Problém je v tom, že nám tato proroctví často ohlašují věci tak převratné, že překračují naše běžné lidské chápání. Teprve když se to všechno stalo, můžeme v nich v úžasu objevovat potvrzené Boží skutky, které nám dříve ani nemohly přijít na mysl. A nejen skutky samy, ale i ohromující způsob, jakým se uskutečňují. Smysl předpovědi je nikoliv v tom, abychom věděli předem přesně, co bude, ale abychom uvěřili, až se to stane (srov. Jan 14,30).

K proroctvím se obracíme nejčastěji, když se nám zle vede. Naše výklady musí však být krajně obezřetné a především se musíme zaměřit na to, abychom v nich hledali nikoliv potvrzení svých vlastních

snů a tužeb, ale pečlivě hledali Boží plán a také to, co nám hrozí a před čím nás nebeský Otec a jeho poslové varují. To nejhorší, co nás může postihnout, postihne nás jen z naší viny. Náš Pán je a zůstane Pánem dějin a vše, co sesílá i co dopouští, se nakonec přesvědčujícím způsobem promění v jeho slávu. Právě jeho sláva, kterou nám zjevuje a dává nám na ní účast, je naše největší štěstí a blaženost. Všichni ti, kteří by rádi zasedli na jeho trůn, poznají svou porážku právě ve chvíli, kdy se budou vítězoslavně domnívat, že konečně dosáhli svého cíle. Pokud dění a události posuzujeme jen z lidského pohledu, i nám se může zdát, že zlo neodvratně nabývá vrch, ale právě tehdy se zjeví Boží moc, dobrota a sláva způsobem, který přesahuje všechno lidské pomyšlení. „Když se i základy hroubí, co může dělat spravedlivý?“ ptá se Žalmista a Pán odpovídá. Pro všechny i nejzoufalejší situace, ať už jsou to situace zcela osobní, problémy v Církvi či celosvětové hrozby, nám dal jednu zcela nezvratnou a nanejvýš spolehlivou záruku a jednoznačný pokyn: **Mějte důvěru, já jsem přemohl svět.** Nepřítel, který (přesně podle předpovědi) tak usilovně pracuje, který tak rafinovaně útočí zvenčí i zevnitř a drze a úlisně proniká i na nejsvětější místa, nakonec nic nezmuže, protože nikoliv teprve bude, ale už **byl** přemožen. Existuje tedy jen jedna zcela bezvýhodná situace, a to je situace toho, kdo tak dlouho spoléhal na sebe, až zcela ztratil důvěru ve svého Pána.

Největší katastrofou pozemské kariéry je ztráta důvěry. Aniž si to přiznáváme, vyslovujeme svou malomyslností, ale někdy také svou přílišnou starostlivostí o své pozemské zabezpečení svému nejdobrotivějšímu Otci nejhorší společenské odsouzení. Jestliže však přestaneme věřit svému Pánu, ke komu půjdeme?

-red-

„Pohled’ na naši vyprahlou zemi“

Uzdravení generací – z jednoho semináře Thomase Paula

„Proč jsou nemocnice a psychiatrické léčebny plné... a naše kostely prázdné?“ Indický misionář by chtěl lidem ukázat, že uzdravující síla vychází z Eucharistie – i dnes, neboť Ježíš je stále týž včera, dnes i na věky. Thomas Paul je povoláním strojní inženýr. Intenzivním způsobem zažil dotek Ducha Svatého a dal se s podporou své rodiny zcela do služeb Božích. Od té doby uskutečnil na 300 exercicií pro biskupy, kněze, řeholníky a laiky na celém světě. Sibylla se jedněch exercicií účastnila a popisuje nám své zážitky.

Společenství „Stabat Mater“ mě upozornilo na exercicie, které se konaly v jednom hotelu v Karlsruhe. Hlavním tématem mělo být „Léčení generací“. To to téma mělo pro mě silnou přitažlivost. Co mě však také oslovilo, bylo, že Thomas Paul z Indie je otcem rodiny.

1. Náš křest

Křest je pro nás křesťany základ. Thomas Paul ho přirovnává k řídičskému průkazu, který uschopňuje k tomu, abychom se mohli účastnit „silničního provozu“ světa. Ziskáním řídičského průkazu se stáváme tak říkajíc příslušníky určité „armády“ a to znamená také ochranu. Jakmile nedbáme na pravidla, vzniká nebezpečí, že nastane dopravní chaos a my způsobíme nehodu. Stojíme dnes před mnoha problémy, které jsou způsobeny neuspřádaností, resp. neposlušností. Exercicie mají sloužit k tomu, abychom hlouběji poznali svou víru. Tak jsme svátostí křtu oddělení od dědičného hříchu a následků hříchů našich předchozích generací.

Abychom mohli být uzdraveni, musíme být také dnes připraveni vzdát se svého hříšného života, ano musíme se stát novým stvořením (2 Kor 5,17).

2. Uzdravení rodinného stromu

Ústředním bodem výkladu Thomase Paula v tomto semináři je „uzdravení rodinného stromu“. Často je tomu tak, že problémy, které má někdo z rodiny, mají své příčiny u předků. Tak se mohou např. nemanžel-

ské porody, potraty a chronické nemoci (astma, rakovina, cukrovka, alkoholismus, nenávisť, sebevraždy) opakovat z generace na generaci.

Každý z nás účastníků byl vyzván, aby napsal svůj rodinný strom. Během exercičních dnů jsme měli znovu a znovu příležitost ve společných modlitbách prosit o uzdravení nebo také při speciálních problémech zavést zvláštní rozhovor.

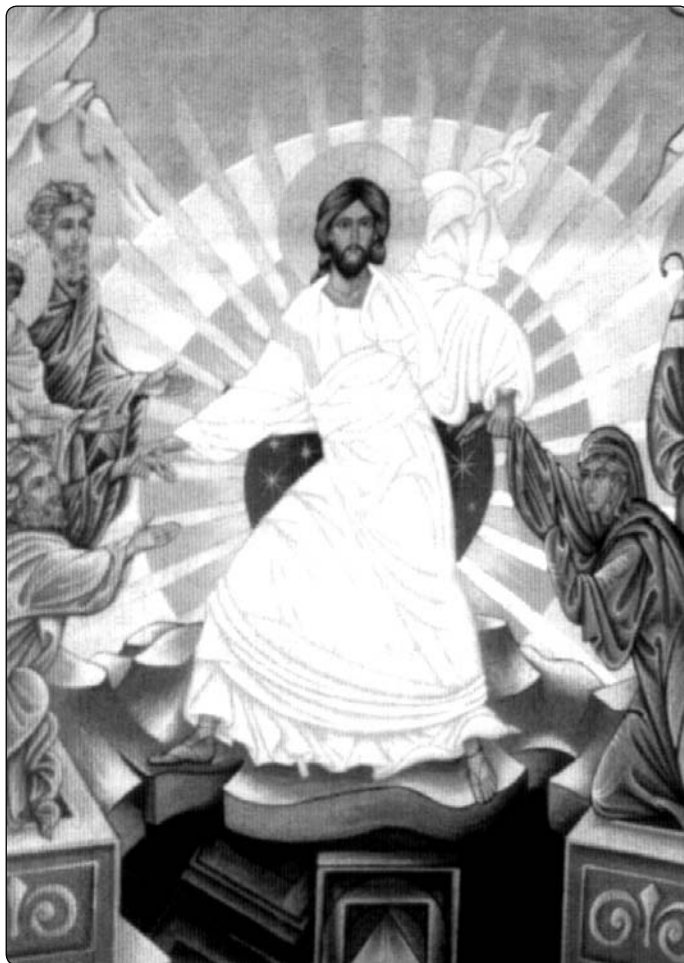
V první modlitbě o uzdravení, která byla provázena i naším zpěvem, jsme se pokoušeli všichni svěřit sebe sama Ježíši spolu

s našimi břemeny a s břemeny těch, kteří na nás z rodinného stromu mají vliv.

„Pohled’ na naši vyprahlou zemi, slyš naše volání, jen tvá silná ruka nás může osvobodit.“

Prosíme a zpíváme v pevné víře, a to je velice důležité: „Pane, v síle našeho křtu a skrze tvou smrt a zmrtvýchvstání odděl nás od všech negativních vlivů našich předchozích generací.“

Pán řekl Abrahámovi: „Vyjdi ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu a jdi do země, kterou ti ukážu“(Gn 12,1n).

Thomas Paul

Stejně jako Abrahám byl ochoten opustit svou zemi, musíme i my být ochotni opustit svou zem, abychom se zbavili „starého člověka“. Musíme se od něho odloučit, abychom mohli přijmout celou a věčnou lásku našeho Pána: „I kdyby hory pomínily, moje láska nezanikne“ (Iz 54,10). To nám slibuje Bůh Otec, protože on uzavřel smlouvu s námi všemi.

3. Smlouva

Thomas Paul nám vysvětlil, že křesťanské náboženství je zcela jiné než všechna ostatní náboženství. Jedním z hlavních rozdílů je vztah smlouvy mezi Bohem a lidstvem. Krok za krokem byla tato smlouva zjevována počínaje od Noema (Gn 6,15; 9,9), posílána Abrahámem (Gn 22,16n), obnovena Mojžíšem (Desatero). Skrze proroky zjevoval Bůh Mesiáše. Boží zaslíbení bylo nakonec naplněno Ježíšem Kristem.

Co od Boha dostáváme, nedostáváme kvůli naší modlitbě, nýbrž kvůli neodvolatelným Božím zaslíbením skrze smlouvu. „To je má krev nové a věčné smlouvy. Vezměte a pijte“ – a my nemusíme dělat nic jiného než ji přijmout. Thomas Paul říká: „Je třeba to uznat, a když vaše chápání spočívá na tomto vědomí, pak můžete svou modlitbou získat velkou sílu.“ Pro velkou důvěru, kterou měl Abrahám k Bohu, mohl také požehnání, které bylo slíbeno jemu a všem jeho potomkům, uskutečnit již v narození Izáka. To je třeba vidět jako Boží zásah, protože z čistě tělesného hlediska byla Sára již neplodná a nemohla již porodit.

Velice obšírně hovořil Thomas Paul o poslání Mojžíše, o exodu z Egypta, který byl možný jen proto, že izraelské rodiny v důvěře v Boha zabily beránka a jeho krví potřely veřeje svých domů. Přejít Rudým mořem a oddělení od nepřátel a jejich zničení je možno vidět také obrazně: zmaření zla a záchrana jsou dvě strany téže mince.

4. Zaslíbení návratu

Spásná Boží moudrost k nám přišla v plnosti milosti skrze Ježíše Krista slíbeného proroky. Tak převzal Izaiášova slova později Jan Křtitel: „Hlas volající na poušti: urovnejte Pánu cestu“ (Mt 3,1-3). Podobně skrze Izaiáše poznáváme Ježíše Krista, našeho Vykupitele, který má přijít. „Já jsem Pán, který praví Kyrovi: Všechno, co chci, se naplní“ (Iz 44,24-28). Toto nesmírně útěšné zaslíbení prožíváme skrze něho, a to skrze nevyhnutelnost jeho bolestné smrti – i v tom je veliká útěcha: „Jeho ranami jsme uzdraveni.“ Zpíváme v písni:

„Vylíj Pane, od svého trůnu na naši zem proud života.“

5. Vtělení

Je to součást smlouvy, že Bůh k nám přišel skrze Slovo a Duch. „Proto je důležité, abychom tomu slovu naslouchali,“ říká Thomas Paul. Skrze Slovo a Duch se Ježíš Kristus stal člověkem. „Toto vtělení se musí uskutečnit v srdci člověka.“ Na otázku, jak to, že u mnohých je tak málo poznat, že jsou pokřtěni, odpovídá exercitátor: „Je to jako s šálkem kávy. Chutná hořce. Když do ní hodíme kostku cukru, chutná nadále hořce. Teprve když s ní zamícháme, dostane sladkou chuť. Naše milost křtu se pozná teprve, když začneme být duchovně čilí.“

6. Proměnění a zmrtvýchvstání

Bez zkušenosti zmrtvýchvstání není snadné být čilý ani dodržovat přikázání. Samotní učedníci, kteří byli léta s Ježíšem, vi-

děli, jak uzdravuje a křísí mrtvé, zažili rozmnožení chleba, propadli během křížové cesty zcela strachu. Ještě neuvěřili Ježíšovu zmrtvýchvstání, i když je předpovídal. Síla zmrtvýchvstání platí od počátku světa: „JÁ JSEM vzkříšení a život“ (Jan 11,26) a současně „JÁ JSEM Alfa a Omega“ (Zj 21,6).

Thomas Paul probral s námi mnoho příkladů Starého i Nového zákona, kde tato síla působí. Jedno z nich je Petrovo obrácení. I když Petr měl již předtím víru (Mt 16,6) a Ježíš o něm řekl, že je Skála, na které zbuduje svou Církev, Petr Krista zapře, protože jeho víra poklesne. Teprve když pozná zmrtvýchvstalého Pána, jeho víra opět posílí a plně dozraje. Kristovým zmrtvýchvstáním dosahuje Smlouva svého vrcholu.

7. Zástupné modlitby

Celými exerciciemi postupovala zástupná modlitba za mrtvé nebo za mrtvého a zástupné vyznávání vin (srov. Lv 26,40), které jsme hodně využívali. Pro mnohé z nás to vedlo k osvětlení, proč se ve mši svaté modlíme také za mrtvé. Příkladem je Tobiašova modlitba: „Mysli na mě a shlédni na mě. Netrestej mě za hříchy a pochybení, kterých jsem se proti tobě dopustil já a moji předkové. Neposlouchali tvá přikázání.“ (Tob 3,3)

Bylo pro mě ohromující to poznání, jak málo jsem dosud chápala evangelium a jaká z něho plyne síla, láska, když mu společně nasloucháme, modlíme se a zpíváme.

8. Různé postoje víry

Vyprávění o marnotratném synu nám zdůrazňuje dvě věci: 1. Milosrdenství otce, který umožňuje nový počátek pro syna, který se vrátil. Tento otec samozřejmě představuje Boha Otce. 2. Dva zcela rozdílné postoje víry u obou synů. Na jedné straně je to syn, který zůstal doma a který dělá všechno to, co se vždy dělalo. Je představi-

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

Evangelium – Lk 24,13-35

Dva z Ježíšových učedníků se ubírali toho dne (prvního po sobotě) do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale cosi jim jakoby zadržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“ Zastavili se celí smutní.

Jeden z nich – jmenoval se Kleofáš – mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo.“ Zeptal se jich: „A co se stalo?“

Odpověděli mu: „Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů, a ti prý říkali, že on žije. Některí z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.“

A on jim řekl: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje.

Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den už se nachýlí.“ Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámал ho a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“

Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct (apoštolů) i jejich druhy. Ti řekli: „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“ Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba.

telem nebezpečí, jaké s sebou nese rutina a zautomatizování každodenní praxe. Modlitba je záležitost srdce a na to musíme dbát. Mladší syn, i když propadl bloudění a temnotám, „šel do sebe“ a přijal důležité rozhodnutí: vrátit se k otci a být mu poslušný. Ten ho přijímá s otevřenou náručí.

9. Svátost manželství

Thomas Paul: „Proč je u vás tak málo kněží? Odpověď je tato: Protože máte málo dětí.“ Svátosti manželství se ve srovnání se svátostí kněžství věnuje málo pozornosti. Jsou vzdělávací střediska pro kněze, ale málo formační přípravy pro svátost manželství. Církev nyní poznává, že rodina je základem křesťanského života ve světě (Jan Pavel II.). Kde jsou

svaté rodiny, je i dost duchovních povolání. Uzdravením nových generací mohou vznikat nové rodiny pro budoucnost.

Představa, že snoubenci mají zachovat čistotu až do manželství, pokládá se všeobecně za starožitnost. Ale je tomu skutečně tak, že mnoho rodičů je bezradných tváří v tvář svým dorůstajícím dětem a nevědí, jak mají s nimi hovořit a jak si mají počínat s těmi, kteří předčasně začínají pohlavní život. Často slyšíme jen heslo: Každý člověk je svobodný, takže je to v pořádku. Thomas Paul doporučuje rodičům, aby pohlavnost svých dětí a jejich vtahy zasvětili Bohu. Je důležité, abychom usilovali o svatá mateřství a otcovství.

Sibylla

Z *Leben 129* přeložil Iš-

Světlo života a radosti

Poselství služebnice Boží Kláry Badanové
29. října 1971 – 7. října 1990

Klára Badanová se narodila 29. října 1971 v Savano. Její rodiče byli prostí lidé. Otec byl řidič nákladního auta a matka pracovala v místní cukrárně až do doby, než se stala „matkou na plný úvazek“, aby byla k dispozici pro svou dceru.

Po tomto dítěti dlouho toužili a již před 11 lety prosili „Madonu ve skále“ o milost, aby dostali dítě.

Přišla na svět jako zářící květina. Bylo to krásné dítě, k pomilování, inteligentní, velice citlivé a plné života. Její matka ji velice záhy seznámila s Ježíšem, Marií a evangeliem.

Klára navštěvovala katechismus ve své farnosti a do školy chodila v Sassellu. Měla slabost pro staré lidi a zahrnovala je pozorností a pomáhala jim různými službami. Současně to bylo di-

Klára Badanová (ve dvou letech)

tě jako všechny ostatní se svými dobrými vlastnostmi i slabostmi. Ale především byla otevřená pro plán, který Bůh s ní měl.

Nebylo těžké si Kláru zamilovat. Měla jemné rysy, velké jasné oči a široký, přitažlivý úsměv. Když nahlédneme do jejích zápisníků, objevíme její radost a úžas nad životem. Neměla mimořádné sny, ale těšila se

z obyčejných malých věcí a byla šťastná.

Zastavena v zápalu

Rodina přesídlila ze Sassella do Savony, aby dceři umožnila návštěvu humanitního gymnázia. Klára intenzivně sportovala. Jednou, když hrála tenis, pocítila náhle prudkou bolest v rameni. Zpočátku lékaři zlou zvěst podceňovali, pak nález označili za deformaci kostí, ale další vyšetření prokázala rakovinu kostí.

„Zdálo se, že se svět zřítílna naši hlavu,“ říkali rodiče. Ale po prvních okamžicích temnoty se vrhli do Boží náruče a svěřili Kláru Matce Boží.

Statečný boj

Pro Kláru začala křížová cesta: četná vyšetření, bolestivý a neúčinný zásah do páteře, pak sdělení, že by měla začít s chemoterapií. Od toho okamžiku věděla, o co se jedná. Neplakala, neodmítala, nýbrž mlčela. Po několika hodinách řekla své matce: „Já se s tím vyrovnám, jsem ještě mladá.“

Ale rakovina postupovala velice rychle, dosáhla brzy k míše a byl nutný nový zákrok. Ale ani ten nepřinesl žádný výsledek.

Mladistvá, která se svěřila Ježíšové lásce

Klára se na všechno podrobně informovala, hovořila s lékaři i zdravotními sestrami, ale přesto se z její tváře neztrácel úsměv. Byla rozhodnuta svěřit se lásce svého „opuštěného Ježíše“.

Velice bolestivé zákroky, chemoterapie, křeče a ochrnutí nohou ji nepřivedly k zoufalství, ný-

Klára Badanová (krátce před nemocí)

brž její srdce bylo stále více zachváčeno láskou.

Klára odmítla morfium na zmírnění bolesti a chtěla si zachovat stále jasnou hlavu. Obětovala své bolesti za mládež své diecéze, za ty, kteří se vzdálili od víry, za hnutí Focolare a za misie. Zůstala silná a odevzdaná v pevném přesvědčení, že přijaté utrpení osvobozuje.

Její malý pokojík nejdříve v nemocnici, pak doma byl místem setkávání, apoštolátu a jednoty. Lékaři byli udiveni klidem, který kolem sebe šířila. Někteří z nich, pohnuti jejím svědectvím, se začali otevírat Bohu.

Obdivuhodný plán, který se krok za krokem vyplňoval

Svým přátelům říkala: „Důležité je jedno, konat vůli Boží. Měla jsem své osobní plány, ale Bůh měl své, aby si mnou posloužil. Nemoc přišla v pravou chvíli... Neumíte si představit, jaký je nyní můj vztah k Ježíši. Zdá se mi, že Ježíš mě stále více volá k něčemu velkému... Snad budu dlouhá léta upoutána na lůžko, nevím. Ale pro mě je nyní důležitá již jen Boží vůle, naplňovat ji, žít přítomný okamžik, stát se Božím »spoluhráčem«... Zpočátku jsem nerozuměla ničemu. Byla jsem příliš zaměstnaná svými plány a všemi možnými věcmi. Ted' se mi to všechno zdá bezvý-

znamné, nicneřikající a pomíjející. Čeká mě jiný svět a já jsem se mu zcela odevzdala. Dnes cítím, že jsem součástí překrásného plánu, který se krok za krokem naplňuje.“

Realismus a velikost víry

Mezi Klárou a její matkou vznikl hluboký dialog víry a nadpřirozené lásky.

„Maminko, je to spravedlivé, umřít v 18 letech?“

„Já nevím, Kláro, jestli je to spravedlivé; ale když má Bůh s tebou takový plán, musíme ho vyplnit.“

„Maminko, já bych tak ráda jezdila na kole, a Bůh mi vzal obě moje nohy, protože jsou ochrnuté.“

„Ježíš ti vzal tvé nohy, ale dal ti křídla.“

Klára Badanová (v době nemoci)

„Máš pravdu. Kdyby se mě někdo zeptal, jestli bych se chtěla procházet, řekla bych, že ne, protože tak, jak jsem teď, jsem Ježíši blíž.“

„Maminko, až přijdu do nebe, koho tam potkám?“

„Matka Boží přijde a vezme tě do náruče. A pak přijde babička, která vždy chtěla pro tebe jen to nejlepší.“

Matka a dcera vykročily spolu k výstupu na Kalvárii, silné ve víře a v lásce. Klára se zcela odevzdala do Boží náruče, náruče Otce. Aniž to věděla, šla „malou cestou“ Terezičky z Lisieux, která byla tak mladá jako ona.

Setkání s biskupem

Biskup, který ji znal již jako malé děvče a který ji biřmoval, přišel na návštěvu. Matka na

Jeden z lékařů jí řekl: „Nejsem zvyklý vidět lidi tak mladá jako ty, kteří s takovou houževnatostí bojují proti své nemoci. Vždy jsem si myslel, že tvůj věk je věk velkých emocí, velkých radostí a velkého nadšení. Tys mi ukázala, že je to také věk absolutní zralosti. Máš můj obdiv.“

to vzpomíná: „Vidím Jeho Excelenci sedět prostě a pokorně na stoličce u Klářina lůžka. Díval se na ni s velkou něžností. Současně se mi zdálo, jako by ho zcela zahalila nadpřirozená láska, která v ní byla. Prožívali spolu velkou jednotu společenství.“ Biskup Maritano: „Cítil jsem přítomnost Ducha Svatého, který ji uschopňoval, aby ty, kteří k ní přicházeli, svým způsobem přiváděla blíže k tomu, milovat Boha a lidi.“

Říkali jí Chiara Luce – Jané Světlo, protože byla opravdovým světlem, které ozařovalo mnohé.

Předtucha ráje

Pro ty, kteří se s Klárou setkali, bylo nemožné věřit, že ráj neexistuje. Mluvit s ní znamenalo mluvit stále o tomto domě, o kterém věděla, že k němu jde, aby tam bydlela, a kde ji očekávají všichni její drazí shromáždění kolem Matky Boží.

V průběhu měsíců nemoc postupovala neúprosnými kroky vpřed. Klára opakovala: „Ježíši, jestliže to chceš Ty, já to chci také.“

Příprava na zasnoubení

„Cítím se tak malá, a cesta je tak strmá! Ale je to Ženich, který mi jde vstříc...“ V posledních dnech nemohla Klára takřka vůbec mluvit, ale chtěla se připravit na setkání s Ženicem. Vybrala si oděv: bílý, zcela prostý s růžovým pásem. Dala ho vyzkoušet své nejlepší přítelkyni, aby viděla, jak působí. Vysvět-

lila své matce, jak by chtěla být učešána a jakými květinami má být vyzdoben kostel. Připravila si také písně a čtení ke mši svaté. Chtěla, aby obřad byl svátek. A řekla mamince, že nemá plakat, nýbrž má opakovat: „Jasně Světlo nyní vidí Ježíše.“

Kněz přinesl Kláře naposled Eucharistii, byl to její pokrm na cestu. Pozvala své přátele, aby se s každým jednotlivě rozloučila úsměvem, který říkal více než mnoho slov.

Klára neměla strach z umírání. Řekla své matce: „Neprosím Ježíše, aby mě zanesl do ráje, protože bych mu chtěla ještě obětovat své utrpení, chtěla bych s ním ještě sdílet kousíček jeho kříže. Můj kufr je připraven a je plný lásky. Ježíš to ví.“

7. října, v den Panny Marie Růžencové, přišel Ženich za raního úsvitu, aby vzal Kláru k sobě. Rozloučila se se svou matkou: „Maminko, buď šťastná, protože já jsem také šťastná.“

Rodiče poklekli, pomodlili se vyznání víry a odevzdali své dítě Bohu. Jeho pohřbu se zúčastnilo na tisíc mladých lidí, mužů a žen všeho věku a všech sociálních vrstev a mnoho kněží, které vedl biskup.

Její hrob se stal poutním místem, je stále ozdoben květy a přichází mnoho dopisů, které žádají Kláru o přimluvu.

Proces blahorečení byl v diecézi Acqui zahájen 7. prosince 1998.

FuL
Překlad -lš-

PROPUŠTĚNÝ REDAKTOR

Jeff Koyen, šéfredaktor „New York Press“, kontroverzního satirického časopisu, musel odstoupit ze své funkce poté, co dal zveřejnit článek „52 veselých věcí na brzké smrti papeže“. Článek vyvolal ve veřejnosti obrovské protesty. Senátor Chuk Schumer prohlásil o tomto článku: „To je to nejhorší, co jsme za třicet let ve veřejném životě zažili.“ Dokonce i liberální senátorka Hillary Clintonová označila článek za urážlivý, protože papež Jan Pavel II. je nejsilnější mírová síla na světě. Abraham Foxmann, prezident „Anti-Defamation League“ (Liga proti pomluvě), řekl o papeži: „Je to člověk, který svůj život věnoval lásce, soucitu a smíření. Takto s ním jednat je odporné.“

ŠIFRA MISTRA LEONARDA

Tento bestseller, který vyšel nákladem 25 mil. výtisků ve 44 jazycích, narazil na oprávněnou kritiku ze strany Církve. Kniha obsahuje fantastická smyšlená tvrzení o církevních dějinách, která jsou údajně podle autora „zaobaleně oprávněná“. Walter Brandmüller, prezident papežské historické komise, charakterizuje celý tento druh historických románů: „Zatímco v minulosti měla velký úspěch literatura typu ‚vědecká fikce‘, prožíváme nyní s takovými díly jako je Da Vinci Code boom jiného druhu, který bychom mohli nazvat ‚historická fikce‘.“

Je přirozené, že autor takového historického románu pracuje s jinými prostředky než realistický historik, ale je to hanebnost, jestliže se pokouší pod pouhým zdáním věcné zprávy podkopat základy křesťanské víry, věrohodnost Církve, a to pouze této Církve. Představovat katolickou církev, papeže a Vatikán jako složky rafinovaného bezohledného syndikátu k dosažení moci, to je trik, který u určitého polovzdělaného publika vždycky najde ohlas, bez ohledu na to, zda se to zakládá na skutečnosti, nebo ne. Jestliže nyní pořádá Dan Brown zájezdy do Paříže a do Říma po stopách tohoto románu, je pro to jen jedno vysvětlení: Je zcela evidentní, že se jedná o záměrnou manipulaci, když jsou nabízeny dokonce cesty po fiktivních stopách fiktivních událostí.

Kardinál Tarcisio Bertone vyzval k bojkotu této knihy: „Nečtěte to a především to nekupujte.“ Označil knihu za vylhanou konstrukci, podle které měl např. Ježíš s Marií Magdalénou děti. Je politováníhodné, že i katolická knihkupectví knihu z komerčních důvodů prodávají. „Jen si představte, co by se dělo, kdyby někdo vydal podobnou knihu plnou zlomyslných lží o Buddhovi nebo Mohamedovi nebo kdyby vydal novelu o holocaustu, ve které jsou zmanipulované historické údaje.“

Katolická víra a církev dnes zůstává jedinou církví, vůči které si může kdokoliv cokoli dovolit.

ZÁVAZEK RAKOUSKÝCH BISKUPŮ

Rakouští biskupové se na závěr svého společného zasedání zavázali, že budou pečlivě dbát na to, aby v budoucnu nedocházelo v liturgii k narušování stanoveného řádu. Všechny, kteří tento pořádek porušují, vyzvali biskupové k obrácení. Biskupové jsou vyzýváni, aby pečlivě studovali každou kritiku a stížnost, která se k nim v té věci dostane. Všichni se musí vrátit ke společnému pořádku. Věřící mají právo na autentickou liturgii Církve. Objevilo se mnoho vlastních výmyslů, které se pokládají za lepší než to, co je stanoveno jako osvědčené. Mše svatá je nezaměnitelná slavnost. Nesmíme tento práh odstraňovat. Biskupové zdůrazňují nezastupitelnou roli kněze. Hlásání evangelia je vyhrazeno knězi a jáhnovi. Eucharistická modlitba je vyhrazena knězi. Svaté přijímání musí být provázeno výrazem úcty

a víry, že pod způsobou chleba je skutečně přítomen živý Kristus. Nikdo nesmí přistupovat ke svatému přijímání nepřipraven. Vyznání těžkých hříchů před svatým přijímáním ve svaté zpovědi je bezpodmínečně nutné k hodnému svatému přijímání. Kristus je pod svátostnými způsoby přítomen i mimo mši svatou. Eucharistická adorace je velkým zdrojem duchovní síly, kterou již odhalilo i mnoha mladých lidí v mnoha zemích světa.

KATOLICKÝ TELEVIZNÍ KANÁL V AUSTRÁLII

V Austrálii zahájil vysílání katolický program „Catholic Church Television Australia“. Církev v tom vidí jedinečnou šanci přiblížit početnému publiku katolické hodnoty a nauku. Byl to záměr biskupské konference oslovit lidi ve vlastním programu. Ředitelem CCTA je jezuita Richard Leonard.

Kath-net

Počátky Církve

1. Očekávání Ducha Svatého

Za podrobnou zprávu o počátcích Církve vděčíme evangelistovi sv. Lukáši. Ani v tomto vyprávění neztrácí Lukáš nikdy ze zřetele Ježíše Krista. Ví, že život křesťana i křesťanského společenství je podstatně život vztahu ke zmrtvýchvstalému Pánu, který je přetváří svým Duchem a činí z nich své svědky. Jak se apoštolové připravovali na přijetí investitury Ducha Svatého? Skutky vyprávějí, že poté, co Ježíš Kristus vystoupil na nebe, *vrátili se do Jeruzaléma z hory, která se nazývá Olivová, je blízko Jeruzaléma, vzdálena jen délku sobotní cesty* (Sk 1,11–12). Slovo „vrátit se“ již samo znamená, že se jedná o poslušnost k Ježíšovu slovu, které jim uložilo, aby se „nevzdalovali z města, dokud nebudou vybaveni silou shůry“, zatímco opakování názvu města vyjadřuje, jak je důležité, aby jejich mise začala přesně tam, kde Ježíš svou misi uzavřel tajemstvím své smrti a zmrtvýchvstání.

Ale je zde ještě něco víc než jen citovaný text. Ze samého textu totiž poznáváme místo setkání s Ježíšem: je to hora Olivová, místo, které vyvolává silné emoce. Právě zde se podle Ezechiele *vznesla sláva Hospodina* (Ez 11,23), který opustil Jeruzalém, aby se odebral mezi rozptýlené a stal se pro ně chrámem (Ez 11,16). A je to právě ta hora, na které stanou jeho nohy (Zach 14,4) na konci časů. Fakt, že byli na místě vzdáleném mezi Olivovou horou a Jeruzalémem „délku sobotní cesty“, tedy tolik, kolik je dovoleno ujít v sobotu, chce jistě naznačit, že první společenství bylo složeno z osob, které zachovávají Mojžíšův zákon a že ten den byla právě sobota. Toto společenství však charakterizuje ještě jedna věc – bylo to společenství v jednotě (Sk 1,12–14).

To je téma, které bylo Lukášovi obzvláště drahé, když charakterizuje toto společenství slo-

vy: *Ti všichni jednomyslně setrvali v modlitbách* (1,14). Jedná se o modlitbu, která byla uskutečňována s vědomím, že to nejsou pouta příbuzenská, ani sociální role nebo kulturní kvalifikace, co je spojuje. Jedná se o **sepětí s Ježíšem a jeho životním plánem**. Toto je jediný pravý základ, který charakterizuje společenství v jednotě. A totéž musí být charakteristické i pro dnešní křesťanská společenství. Ale proč apoštolové setrávají v modlitbě? Aby napodobili Ježíše. To je další charakteristika křesťanského života, a to velmi důležitá. Proto nesmíme nikdy ztráct ze zřetele Ježíše. Konkrétní situaci, kterou toto první společenství prožívá, je očekávání Ducha Svatého. Proto se společenství chová tak jako Ježíš, který poté, co byl do Jana pokřtěn obyčejnou vodou, se usebral k modlitbě a sestoupil na něho Duch

Duccio di Buoninsegna (1270–1319): Loučení, detail

Svatý, který ho kvalifikoval jako muže, který má mesiánské poslání. Proto i první společenství setrává v **modlitbě**, protože jak jim řekl Ježíš, za nemnoho dní *budete pokřtěni Duchem Svatým a stanete se mými svědky, počínaje Jeruzalémem*.

Ale kdo jsou tito svědkové? Především jsou to apoštolové:

Duccio di Buoninsegna (1270–1319): Loučení, detail

Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Horlivec a Juda a... (1,13). Je to podruhé, co Lukáš nabízí seznam apoštolů, očitých svědků Ježíšova života. Poprvé jich bylo dvanáct (Lk 6,14–15), nyní je jedno místo prázdné, chybí jméno Jidáše, toho, který Mistra zaprodal. Má toto místo zůstat prázdné? Ne! Protože podle Ježíše je jich **Dvanáct**, kteří mají zasednout na trůnech v jeho království a *soudit dvanáct kmenů Izraele* (Lk 22,36). Toto místo tedy vyvolává problém, který bude brzy vyřešen.

Apoštolové nebyli sami: byla s nimi **Ježíšova matka Maria**. Nemohla chybět ta, kterou zastínila moc Nejvyššího, Duch Svatý (Lk 1,35), dala život Mesiáši. Je to ta, která *byla blahoslavená, protože uvěřila...*, jak řekla Ažběta (Lk 1,45): proto ona nyní sedí uprostřed věřících; je to ona, která v Magnificat opěvovala velké Boží skutky, tak jak to brzy učiní apoštolové (Sk 2,11). Proto ona, která má takovou zkušenost s Duchem Svatým, nemůže chybět v prvním společenství: **je to matka Ježíšova**. Jsou zde také některé ženy, zřejmě ty, které doprovázely Ježíše do Galileje (Lk 8,1–3); a konečně *bratři*, to jsou příbuzní, kteří kdysi nevěřili (Jan 7,5), ale nyní jsou věřící.

2. Prázdné místo

To místo nemohlo zůstat prázdné, ale jak je obsadit? Lukáš toho využívá, aby pokračoval v tématu „společenství“. Když křesťanské společenství nebo jednotlivý křesťan stojí před klíčovým problémem, má se usebrat v **naslouchání Božímu slovu a v modlitbě**. Iniciativy se tu ujímá Petr, který se postavil před „bratry“ (takoví jsou křesťané) a praví: *Muselo se stát to, co předpověděl Duch Svatý skrze Davida o Jidášovi, který se stal vůdcem těch, kdo zatkli Ježíše*.

Očekávali bychom, že ihned bude následovat citace Písma,

ale apoštol Petr pomáhá bratřím, aby se zamysleli a jaksi zpytovali svědomí při myšlence na Jidáše. *Počítal se k nám a měl účast na naší službě.* To znamená: byl to jeden ze Dvanácti, který dal uvěznit Ježíše. Snad přitom pomyslel na nebezpečí, ve kterém se všichni ocitli během umučení: pokušení opustit Mistra bylo silné.

Rozjímání pokračuje tím, že líčí smutný Jidášův konec. Cituje přitom pověst, která byla známá všem obyvatelům Jeruzaléma, ale těch bylo více. Čtenář může vyrozumět, jak strašný je osud zrádce, bezbožného člověka, jednoho z těch, který opustil Ježíše a úkol, který mu byl svěřen v Církvi: nechť už být jediným z Dvanácti.

Právě to je ta událost, která se uskutečňuje, když Duch Svätý říká: *At jeho dům zpusťne* (Ž 69,25). V žalmu se říká *jejich dům*, protože mluví o mnoha ničemnicích; nyní, když Duch Svätý chce hovořit pouze o Jidášovi, říká *jeho dům*. Jakmile zůstalo v komunitě uprázdněné důležité místo, nemůže zůstat neobsazené, a proto Petr cituje jiný žalm: *at jeho úrad dostane jiný.*

Ale kdo má být tento „jiný“ Petr ho charakterizuje jasnými kritérii: *Některý z těch mužů, kteří s námi chodili po celou tu dobu, kdy Pán byl s námi od Janova křtu až do dne, kdy byl od nás vzat.* To znamená jen očitý svědek Ježíšova pozemského života i zmrtychvstání. Mezi přítomnými asi 120 osobami byli takoví dva: Josef, zvaný Barsabáš, a Matěj. I když Josef měl příjmení Justus – Spravedlivý a mohlo by se zdát, že má přednost, učedníci si netroufají určovat ho sami. Jich jedenáct vybral sám Pán a je proto logické, aby si zvolil i dvanáctého. Proto se svěřili modlitbě: *Ty Pane, znáš srdce nás všech. Ukaž, kterého z těch dvou jsi vyvolil.* Losovali a los padl na Matěje, který byl ihned přihrán k apoštolům.

(pokračování)

Z *Maria Ausiliatrice* přeložil -lš-

Co může Ježíš způsobit při mši svaté

Nikoliv moje úsilí, ale Ježíšovo působení v Eucharistii mě proměňuje. Tato pravda se mi ozřejmila během jedné mše svaté pod širým nebem v horách v Jižní Americe. Mnoho chudých lidí přišlo na tuto mši. Kněz používal jako oltář starý stůl.

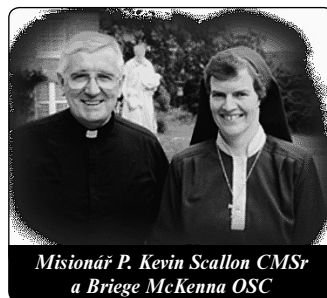
Přinesli tam chlapce, který trpěl těžkým zápallem. Napadlo mě: „Dobří lidé, to je tak špatné, že tady už nemůžeme nic dělat. Nemáme tu ani lékaře ani léky!“

Obdivovala jsem kněze. Jeho víra mě naučila, že musím nechat Ježíše, aby dělal skrze Eucharistii to, co může dělat: změnit náš život. Modlili jsme se s malým nemocným a pak kněz řekl ženě, která ho přinesla: „Nechte ho tu pod stolem a my budeme pokračovat ve mši svaté.“

Byla jsem stržena spoluúčastí lidí při této mši. Silně na mě zapůsobilo, s jakým uvědoměním kněz vykonával tyto obřady, takže je těm chudým lidem dokonale oživil. Chování kněze ukazovalo, jak hlubokou osobní důvěru chová k Ježíši. Přenesl ji na všechny lidi, kteří se mše pod širým nebem účastnili.

Když jsme se blížili k proměňování, měla jsem oči zavřené. Když jsem je otevřela, spatřila jsem, že všichni lidé leží na zemi. Pozvedali své oči k Pánu v modlitbě. Výraz jejich tváře mi vnučil myšlenku: „Oni skutečně věří, že Ježíš je zde!“ Když jsem se pak podívala na svatého Hosta, měla jsem ve své představě nádherný pohled na Ježíše s roztaženými rukama. Usmíval se plný lásky a plný soucitu. Objímal všechny ty chudé a říkal: „Pojďte ke mně všichni, kdo jste unaveni, chci vám dát život a důvěru.“ V tom okamžiku jsem poznala v hloubi svého srdce: „Milý Ježíši, ty jsi skutečně zde. I když to vypadá jako chléb a kalich, ale to jsi mohl jen ty vymyslet ve své tvořivé lásce, aby ses lidem zpřítomnil.“

Po mši svaté jsem šla do předu, abych se podívala, co je s tím chlapcem, kterého položi-

Misionář P. Kevin Scallon CMSr
a Briege McKenna OSC

li pod oltář. Nebyl tam. Zeptala jsem se paní, která ho přinesla: „Kde je?“ Ona ukázala na skupinu dětí, která si nedaleko hrála: „Tam je!“ Podívala jsem se a zjistila, že se mu daří docela dobře. Všechno na tom malém tělíčku bylo v pořádku. Řekla jsem nahlas, ale spíše sama pro sebe: „Co se s ním stalo?“ Stará žena se na mě podívala a řekla: „Co tím chcete říct? Co se s ním stalo? Copak nepřišel Ježíš?“

Během této mše, jako při všech mších, vztáhl kněz své ruce nad chléb a víno a svolával sílu Ducha Svätého: „...ať se nám stanou tělem a krví našeho Pána.“ Když kněz říkal tuto modlitbu, přišel Duch Svätý. Ale nomezil se na to, oč prosil tento kněz. Duch Svätý vylil svou

energii i na toho malého chlapce a ten hoch byl proměněn. Byl vyléčen a uzdraven.

Tentýž den na začátku mše svaté jsme viděla jiné malé dítě, jeho tvář byla celá zestaralá. Na konci mše přiběhla matka ke mně s dítětem v náručí. Volala: „Sestro, podívejte se na moje dítě.“ Tvář dítěte byla vyléčena.

Byla jsem velice překvapena, ale tento kněz měl velkou schopnost představit lidem Ježíše jako živého. Přicházeli k Ježíši jako žena v evangeliu s očekáváním plným důvěry. Byla to *jejich* Eu-

Briege McKenna OSC

charistie. Přicházeli, aby spolu s Ježíšem slavili slavnost, kterou předložil svému Otci. Stali se součástí tohoto obětování. Pro ně to byla živá zkušenost s Ježíšem.

Podle knihy *Briege McKenna: Zázraky se skutečně dějí*

DŮVĚŘOVAT, NIKOLIV POCIŤOVAT

Lidé za mnou přicházejí a říkají: „Já ve mši vůbec nic nenacházím. Je nudná. Daleko větší užitek mám z modlitebního společenství, protože tam je to živé a tam se cítím dobře.“

Vždy jim odpovídám: Důvěřovat a cítit jsou dvě různé věci. Ježíš nikde neřekl: ‚Tvoje pocity tě zachránily‘ nebo ‚Tvoje city tě uzdravily‘, nýbrž: ‚Víra tvá tě uzdravila.‘ Víra je důvěra v to, co nevidíme. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili (Jan 20,29).

Je to velká výzva pro nás katolíky. Nemůžeme Eucharistii vysvětlit, protože je to zázrak a tajemství. To, co se cení, není pochopení v hlavě, nýbrž důvěra v srdci. Pocity Pána v Eucharistii nezpřítomňují. Je to síla Ducha Svätého, která působí skrze posvěceného kněze, že je pro nás Kristus v Eucharistii přítomen. I když necítím vůbec nic, Kristus je přesto přítomen.

Naopak mohu jít do společenství, sníst kousek chleba a vyvíjet všechno možné úsilí, abych zpřítomnil Ježíše. Ale my ho nepřítahneme. K tomu je zapotřebí síla kněžského svěcení.

Briege McKenna

Světový den mládeže 2005 je víc než jen událost

Nikoliv křesťanský woodstock, nýbrž setkání z lásky ke Kristu, k papeži a lidem

„Proč vlastně není nějaké zvláštní setkání mládeže?“ ptali se mladí lidé během mimořádného milostivého léta 1983. Tohoto podnětu se chopil ihned Svätý otec a svolal v roce 1984 do Říma První světový den mládeže. XX. světový den mládeže má nyní, dá-li Pán Bůh, mít své místo v Kolíně nad Rýnem.

Jsou tyto Dny mládeže jen dobrodružství, zážitek, nebo událost? Očekáváme v Kolíně 800 000 mladých lidí, 4 000 novinářů, televizní přenosy do více než 100 zemí světa. Velký kulturní festival mládeže, pouť k ostatkům svatých Tří Králů, duchovní centrum v kolínských chrámech, které budou otevřeny ve dne v noci, příjezd mládežnických delegací a Svätého otce na lodích, papež, který projde s mladými kolínskými ulicemi, noční vigilie na Marienfeld – to všechno nese nepochybně rysy velké události. Ale je to jen událost, jen rychle pomíjící show s efekty, na které brzy nikdo nevzpomene?

My, kteří na odpovědných místech ve Vatikánu, v německých diecézích a v Kolíně tento velký svátek připravujeme, chceme více:

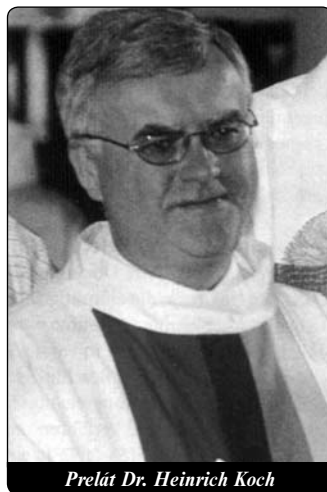
Chceme udělat něco většího a krásnějšího pro Boha. Já zažívám v našem centru Světového dne mládeže více než 100 mladých lidí z celého světa, kteří dali rok svého života, aby s námi v Kolíně duchovně a logisticky připravovali Světový den mládeže. Jejich nasazení je konkrétním vyjádřením jejich lásky k Bohu. Z toho roste naše hluboká motivace navzdory nemalým těžkostem a překážkám připravit s Boží pomocí obdivuhodný SDM, pokud je to jen v našich silách.

Chceme v sobě posílit víru a tak načerpat sílu pro cestu k SDM. V rozhovorech s mladými z tzv. muslimských zemí nebo z Vietnamu či Kambodže, ale i z Německa je pro mě zřejmé, jak důležité je, aby mladí křesťané během SDM zažili, že nejsou sami, že jsou spojeni a nesení ve společenství Církve. Cítím, že to je zážitek, který bude cenný i pro mladé německé křesťany, kteří se často ve svém prostředí stali menšinou.

Chceme se obrátit na mladé lidi, pokřtěné i nepokřtěné, kteří jsou velmi vzdáleni od křesťanské víry. Svätý otec ve svém listu k SDM výslovně oslovil tyto mladé lidi: „Pozvánka, abyste se zúčastnili SDM, platí také

vám, mladí přátelé, kteří nejste pokřtěni, nebo se neidentifikujete s Církví. obraťte se ke Kristu a nebudete zklamáni.“ Tito mladí si musí nejprve najít cestu ke

Prelát Dr. Heinrich Koch

Kristu a musí být na tuto cestu navedeni a doprovázeni. K tomuto procesu obrácení ke křesťanské víře chce SDM provokovat a zvát.

Profilované svědectví víry

SDM není nějaký církevní woodstock, nýbrž profilované svědectví víry. Křesťanská životní cesta musí mladým lidem stát před očima tak profilovaná a provokující, aby se pro ně sta-

la přinejmenším otázkou. SDM působí v tomto smyslu jako svědectví víry, protože zde se, pro mnohé lidi naší společnosti zcela překvapivě, scházejí mladí li-

dé, kteří se vydali na poutní cestu své víry shromáždění kolem kříže SDM. Nejnovější zážitky z cesty tohoto kříže SDM Evropou to výrazně dosvědčují.

SDM nechce být pouze profilován, nýbrž chce také zvát, aby se mladí lidé rozhodli vydat se křesťanskou životní cestou. Jeho vedoucí motto: *Přišli jsme, abychom se mu poklonili* (Mt 2,2) oživuje vyprávění o svatých Třech Králich. V jejich cestě, jejich hledání a jejich otázkách, v jejich nové orientaci a jejich obrácení a konečně v překvapujícím nalezení přítomného Boha mohou mladí lidé najít svou životní cestu a cestu víry. To bude specifikum kolínského SDM, že je pojat jako poutní cesta nejen při zahajovací bohoslužbě, při cestě papeže Kolínem, při křížové cestě nebo slavnostní mši svaté na závěr těchto dnů, nýbrž také jako dómská pouť k ostatkům svatých Tří Králů, kterou mladí v těchto dnech uskuteční. K tomu jsme zvolili formy, symboly, gesta a prezentaci přímo v liturgii tak, aby tomu mohli porozumět i ti, kteří jsou vzdáleni od Církve. Tak jsme sáhli při zahajující bohoslužbě na břehu Rýna k symbolům vody, lodí a mostu a při závěrečné bohoslužbě k symbolice hory, mraku, světla, hvězdy a cesty. Kromě toho je SDM pokusem pozvat mladé lidi k zamýšlení nad různými druhy umění. Konečně velký význam má i to, že dny SDM se budou vyznačovat duchem pohostinnosti. Německá mládež bude své hosty jakožto hostitel potkávat v halách, školách a farních centrech a mnozí přijmou mladé lidi během SDM do svých domů a bytů.

SDM tedy zve mladé lidi právě tím, jak je profilován. Pokud pohne mladé lidi k tomu, aby se vydali odvážně na cestu za Kristem jako svatí Tři Králové, pak splní svůj smysl.

Z Komma 25/2004
přeložil -lš-

CYKLISTÉ Z ŘÍMA DO JERUZALÉMA

19členná skupina cyklistů se vydala na etapovou pouť z Říma do Jeruzaléma. Ve skupině jsou křesťané i židé, mladí i staří, muži i ženy. Židé a křesťané budou společně na cestě. Jsou to ti, kteří se stali přáteli. Chtějí ukázat, že za čtyřicet let od dokumentu Nostra Aetate o mezináboženském dialogu se mnoho změnilo.

Kath-net

On je zde!

Když svatý farář Arský kázal z výše kazatelny, stávalo se, že náhle svou řeč přerušil, otočil se ke svatostánku a jako by byl překvapen Ježíšovou přítomností, zvolal: „On je zde! On je zde!“ Říkal svým farníkům: „Kdyby vám někdo oznámil, že některý ze zdejších mrtvých vstal, všichni byste tam horempádem běželi, abyste ho viděli. Ale nikdo nepřichází, aby navštívil Nejsvětější Svátost.“ Zázrak reálné přítomnosti je mnohem větší, než když někdo vstane z mrtvých. Dříve nikdo neprošel kolem kostela, aniž by udělal znamení kříže. Klekalo se na ulici, když kněz nesl Eucharistii nemocnému. V našich kostelích se stal Ježíš černým pasažérem. Ale můžeme říct, že on sám si to vybral – zůstat skrytým. Před tímto tajemstvím můžeme být buďto uchvázeni láskou, jako když David tančil před archou úmluvy, která obsahovala jen předtuchu Eucharistie; ale také je možné přecházet kolem tohoto tajemství a vůbec si ho nevšimát.

Eucharistie je tím nejkrásnějším vynálezem lásky, protože je prostředkem, který vynalezl Ježíš, aby nás nenechal na holičkách. V den nanebevstoupení odešel z této země, ale zůstal zde přítomný ve svém mys-

tickém těle, které je živou Církví, svým Tělem a Krví.

Tajemství víry, jak to označuje jáhen po proměňování. Tajemství a svátost vyjadřují totéž: co je skryté, to je tajné. Dříve než věřící ve východní liturgii přistoupí ke svatému přijímání, říká: „Neprozradím tajemství protivníkovi. Nedám ti polibek jako Jidáš.“ Eucharistie je tajemství nikoliv proto, že by se Ježíš nechtěl zjevit, nýbrž protože se zjevuje pouze tomu, kdo po něm touží. A podle svého přání jíme jen do té míry, do jaké máme hlad. Tak jako je Maria pro Odpůrce uzavřenou zahradou, ale je otevřenou pro její přátele, tak jako je pramen zapečetěn proti znečištění, tak je Eucharistie Chléb, který vyvolává náš hlad, probouzí ho a posiluje. Svátostný život svatých je bohatý. Přijetí Hostie je ponořuje do rozjímání o tajemství lásky. Jakmile Marta Robinová přijala svatě přijímání, upadla do několika denní extáze. Stala se tím, co právě přijala. Byla stejnou Hostií, jakou denně přijímáme.

Protože Bůh je pokorný a nekonečně ohleduplný, žebrá o naši pozornost a naši lásku. Čeká na nás. Záleží na nás, abychom se s ním sjednotili, a to tak hluboce, jak jen si přejeme.

FeL 44/98

NEOBVYKLÝ DAR PRO NEOBVYKLÉHO MUŽE.

K 85. narozeninám 18. května 2005 obdrží Jana Pavel II. zvláštní dar: 2424 m vysoký apeninský vrchol ponese jeho jméno. Na úpatí tohoto vrcholu bude vybudována rovněž kaple.

ŽIDÉ A KŘESŤANÉ JSOU „NEVĚŘÍCÍ“

V Mnichově a Horním Bavorsku roznášá pošta do schránek islámskou brožuru od autora, který se představuje jako Ömer Öngüt a vydává se za „učence, který dosáhl dokonalosti“. Spisek napadá křesťany a židy pro jejich víru. Křesťanům vyčítá „velkou prolhanost“, protože věří v božství Ježíše Krista, a dále věří ve tři bohy, mají proto „falešnou víru, která vznikla z podvodu“. „Ó židé a křesťané!... vy ani v nejmenším nedbáte na Boží ustanovení a z žádosti své nízké duše jste udělali boha. Sami dobrovolně připravujete svůj trest.“

Muslimské obyvatelstvo v Bavorsku tento spisek odsuzuje, distancuje se od něho a chce proti němu postupovat společně s „křesťanskými přáteli“, bude-li to zapotřebí, i právními kroky.

JÁ JSEM (15)

JÁ JSEM CESTA (Jan 14,6)

Ježíš, který je Cesta, jde vstříc tomu, kdo ho hledá, aby ho vzal za ruku a dovedl do Otcova domu.

Já jsem Cesta... nikdo nepřichází k Otci než jen skrze mne.⁽⁸⁸⁾

Já jsem Cesta a představuji se ti v Eucharistii, ona je ta cesta, kterou hledáš v temnotách, cesta bezpečná, i když s tolika trny.

Chceš nastoupit tuto cestu a následovat mě? Kdo chce za mnou přijít, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě.⁽⁸⁹⁾

Děsí tě to? Není snad pro toho, kdo miluje, utrpení radostí? V jazyku lásky se nic nenazývá obětí. Pro toho, kdo žije ve společenství s eucharistickým Ježíšem, je možné všechno.

Kráčej ke Kalvárii, a brzy pocítíš, že jsi proměněn, protože mé jho je lehké⁽⁹⁰⁾ a kříž podpírá toho, kdo ho nese s láskou.

Neboj se vstoupit na tuto Cestu – Ježíše, protože já tě nikdy nepustím; budu tvým Cyrénským, projdu s tebou pouští, ponesu tě ve své náruči. V temnotě budu tvým světlem, v nebezpečích tvým bezpečím, v bouřích tvým pokojem, a v zápase tvojí silou.

Přišel jsem na zem, abych vyučoval oběti a celý můj život je možno shrnout do těchto slov: obětování z lásky!

Poď tedy ke mně a otevři mi svou bytost, abych přišel k tobě, a najdeš sílu ve svých bolestech. Vstup do mne a skrze mne dojdeš k Otci a k Duchu Svatému,

kteří budou tvou radostí po celou věčnost.

Děkuvzdání

Ježíši, Ty jsi moje Cesta, po které poběžím, a budu objímat kříže, které mi chceš poslat, protože *láska se utěšuje v utrpení.*

Slyšel jsem tvůj hlas, jak mi na kříži říká: „Hle, to jsem já!“ Chci své kroky zaměřit k Tobě; Kalvárie je cesta těch, kteří milují, jediná přímá cesta, jak dojít do nebe.

Má sladká Matko, která znáš Ježíše – Cestu a Vůdce k věčné radosti, vypros mi milost, abych ho následoval až do smrti tím, že zapřu sám sebe a obejmu kříž.

Myšlenky pro život

Máme plnou svobodu vstoupit do svatyně skrze Krev Ježíše Krista, který je naše nová a pravá Cesta.⁽⁹¹⁾

Předsevzetí

Ježíši, dnes budu mlčet při všech protivěnstvích, nebudu se bránit, abych Tě uctil tím, že budu zapomínat sám na sebe v nebezpečí, který vidíš jen Ty.

- Pane, obětují Ti mnoho sebezapření ve prospěch misionářů.
- Ježíši, buď Cesta pro všechny rodiny.

⁽⁸⁸⁾ Jan 14,6

⁽⁹⁰⁾ Mt 11,30

⁽⁸⁹⁾ Mt 16,24

⁽⁹¹⁾ srov. Žid 10,19

ZVÍŘATA VE SLUŽBÁCH EVANGELIZACE

Podle sdělení organizace *Christian Aid Mission* (Fort Erie/Kanada) slouží v Africe osli jako pašeráci Bibli na území, kde je jejich šíření muslimy přísně zakázáno. Bible tisíce křesťanů v podzemí nutně potřebují. Domorodí křesťané ze zemí, kde režim není tak přísný, posílají tažná zvířata obložená balíky s posvátnými knihami do sousedních zemí. Zvířata přicházejí po svých cestách k prameni vody, kde je křesťané čekají, převážnou náklad a pošlou zpět.

Protože domorodci v severní Africe jsou velice odkázáni na tažná zvířata, zřídili zde misionáři zvěrolékařské stanice, které jim pomáhají k vytváření lepších vztahů s muslimským obyvatelstvem.

Výzvy fatimského poselství (4)

Všimněte si, že Ježíš nás naučil prosit v množném čísle, tj. za nás a za naše bratry: *odpusť nám, zbav nás, neuveď nás v pokušení!* Toto je výzva poselství: *Obětujte se na smír a jako prosbu za obrácení našich bratří svedených na falešné a špatné cesty.* Ano, modlete se a obětujte se, protože celý náš život má být obětí přinesenou Bohu v objetí každodenního kříže, ve spojení s Kristovým křížem pro spásu duší, ve spolupráci s ním na díle vykoupění jako údy jeho mystického Těla, Církve, která, vnitřně spojená se svou Hlavou, pracuje, modlí se a trpí pro záchranu lidstva.

Na cestě našeho každodenního života nacházíme mnohé a různé druhy obětí, které můžeme a máme přinášet Bohu. Oběť střídmosti v jídle, která je v mnoha případech povinná. Zdržet se nadměrného pití alkoholu, který mate úsudek, zatemňuje rozum, snižuje důstojnost a ponižuje osobu před Bohem a počestnými lidmi. Kolik rodin je nešťastných kvůli tomuto hříchu obžerství! Proč se nepřináší Bohu oběť nepití a nerozdělí se s chudými to, co se s takovou škodou utrácí na výstřelky a hříchy, zatímco tolik našich bratří nemá nezbytné živobytí?

Tato oběť, uložená uměřeností, s níž si máme posloužit u stolu stvoření, byla požadována Bohem již od počátku od prvních dvou lidských bytostí. Písmo svaté praví: *Potom Hospodin Bůh vysázel zahradu v Edeně na východě a usadil tam člověka, kterého uhnětl. Hospodin Bůh dal z půdy vyrůst rozmanitým stromům, líbezným na pohled, jejichž ovoce je chutné k jídlu (...). Hospodin Bůh dal člověku příkaz: „Ze všech stromů v zahradě smíš jíst, ale ze stromu poznání dobra a zla jíst nesmíš, neboť když bys z něho jedl, musíš zemřít!“ (Gn 2,8-9.16-17). Pro nasycení měli Adam a Eva tolik plodů tak různých stromů, že plod stromu poznání dobra a zla nepotře-*

bovali, a byl jim naopak velmi škodlivý, a Bůh je proto chránil tím, že jim zakázal, aby z něho jedli. Nejlepší pro ně bylo podřídit se Božím rádu a přinést oběť toho, že se nedotknou jeho plodů.

V tomto případě, jakož i v tolika jiných životních případech máme uskutečňovat ctnost mírnosti, která vyžaduje umrtvování žádosti obžerství. Bůh, který je dobrým Otcem, dal do světa velikou různost dobrých a lahodných věcí, kterými se jeho děti mohou a mají žít a ze kterých se dokonce mohou radovat, avšak vždy v poslušnosti Božímu zákonu, bez opomíjení oběti uměřenosti, kterou máme přinášet Bohu, abychom mu děkovali za tolik dobrodiní, a ve prospěch našich potřebných bratří.

Neříkám, že Bůh žádá od všech, jako to činí s mnoha svými vyvolenými, aby se zbavili všeho ve prospěch chudých a pak ho následovali v úplném odpoutání se od pozemských dober, ale spíše to, že máme žít odpoutání od přílišné lásky k těmto dobrům. Připomeňme si zde dialog Ježíše Krista s mladíkem, který ho vyhledá s touto otázkou: „Mistře, co dobrého mám udělat, abych dosáhl věčného života?“ On mu řekl: „Proč se mě ptáš, co je dobré? Jenom jeden je dobrý. Chceš-li však vejít do života, zachovávej přikázání.“ Zeptal se ho: „Která?“ Ježíš odpověděl: „Nezabiješ, nezci-zoložíš, nepokradeš, nevydáš křivé svědectví, cti otce i matku a miluj svého bližního jako sám sebe.“ Jinoch mu řekl: „To všechno jsem zachovával. Co mi ještě schází?“ Ježíš mu řekl: „Chceš-li být doko-

nalý, jdi, prodej svůj majetek a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“ Když jinoch to slovo uslyšel, odešel zarmoucen, protože měl velký majetek. Ježíš pak řekl svým učedníkům: „Amen, pravím vám: Bohatý jen těžko vejde do nebeského království. Znovu vám říkám: Spíš projde velbloud uchem jehly, než vejde bohatý do Božího království“ (Mt 19,16-24).

Podle toho, co jsem slyšela od různých komentátorů, v tomto svém tvrzení se Ježíš Kristus dotýká lakomých boháčů, kteří se starají jen o to, aby hromadili bohatství, a proto se vyhýbají tomu, aby vydávali peníze, a odmítají se dělit o nadbytečný majetek s potřebnými bratřími. Právě toto nás učí Pán, když popisuje v rámci Posledního soudu motivy hrozného odsouzení k věčné záhubě, uplatněné na ty, kdo jsou umístěni po jeho levici: „Pryč ode mne, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít, byl jsem na cestě a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblekli jste mě, byl jsem nemocen a ve vězení, a ne navštívili jste mě.“ (...) „Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali. A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života“ (Mt 25,41-46).

Pamatujme na toto všechno, když nás Bůh ve fatimském poselství žádá: *Obětujte se*; a tím, co máte nadbytečného a co nepotřebujete, pomáhejte svým bratřím, kteří nemají nezbytné živobytí a hynou hladem a zimou. To je zřeknutí se a oběť, kterou Bůh od nás žádá a očekává; jest-

liže se neobětujeme v tomto životě, budeme obětováni ve věčném životě, a to nejen kvůli tomu, že jsme učinili něco zlého, ale také proto, že jsme nekonalí dobro: „Měl jsem hlad, a nedali jste mi najíst, byl jsem nahý, a neoblekli jste mě... Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.“ *A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.*

Abychom byli spaseni, nestací vyhýbat se konání zla, ale vyžaduje se také ctnost v uskutečňování dobra, kterou jsme všichni povinni praktikovat.

Je pak další řada drobných obětí, které můžeme a do jisté míry máme přinášet Bohu. Kvůli tomu, že jsou malé, nejsou méně milé Bohu a méně záslužné a plodné pro nás, neboť jimi ukazujeme jemnost naší věrnosti a naší lásky k Bohu a k bližnímu. Jejich praktikování nás obohacuje milostí, posiluje ve víře a lásce, činí nás důstojnými před Bohem a bližními a osvobozuje nás od pokušení a egoismu, žádostivosti, závisti a touhy po pohodlí.

Je to velkodušnost v malých věcech, obvyklých a přítomných v každé chvíli; je to dokonalost přítomného okamžiku. Tak:

1. Přednášet svou modlitbu s vírou a pozorností a vyhnout se, nakolik je to možné, nepozornostem; s úctou a mít na paměti, že hovoříme s Bohem; přednášet ji s důvěrou a láskou, protože se setkáváme s tím, o němž víme, že nás miluje a že chce pomáhat naší slabosti jako otec, který podává ruku malinkému synovi, aby mu pomáhal chodit: před Bohem jsme stále dětmi velmi slabými, malými, malátnými v praktikování ctností, každou chvíli klopytáme a padáme, a proto potřebujeme, aby nám náš dobrý otec podal ruku a pomáhal nám vstát a kráčet po cestě svatosti.

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

MEDŽUGORJE - Sestláni Sv. Ducha - 11. 5. - 17. 5. - 1 940 Kč ● **IZRAEL** - odlet z Prahy, biblický okruh + Mrtvé moře, polopenze, kvalitní hotel - 23. 5. - 30. 5. - 14 490 Kč ● **ITÁLIE - RAKOUSKO - LAST MOMENT** - Řím, Asissi, Florencie, San Marino, Mariázell - 23. 5. - 28. 5. - 4 990 Kč!!! ● **FRANCOUZSKÝ OKRUH - LAST MOMENT** - Lurdy, La Saletta, Ars, Cargassonne, Pont du Gard, Lyon - 29. 5. - 4. 6. - 6 990 Kč!!! ● **MEDŽUGORJE 4 + 4** se čtyřdenním pobytem u Jaderského moře - 22. 6. - 2. 7. - 3 790 Kč ● **IZRAEL** - odlet z Prahy, biblický okruh + Mrtvé moře, polopenze, kvalitní hotel - 31. 10. - 7. 11. - 13 790 Kč ● **Přihlášky a informace:** CK AVETOUR - Jiří Chválek, Novoměstská 205, 51801 Dobruška, tel./fax: 494 623 929, tel.: 494 377 654, mobil: 602 441 670.

Maticе česká, sekce Společnosti Národního muzea, Vás zve na mimopražskou vycházku za Jindřichem Šimonem Baarem (1869-1925) do Řeporyjí a Ořechu, která se uskuteční v sobotu 16. dubna 2005. Vede: Mgr. Olga Rohelová.

Sraz: 10.15 hod. ve vestibulu stanice trasy metra B - Nové Butovice (odjezd autobusem č. 256 v 10.31 hod. na Řeporyjské náměstí). Ukončení vycházky je plánováno na 16. hodinu. Oběd není zajišťován!

Program: Návštěva míst působení J. Š. Baara. Řeporyje - prohlídka pův. románského kostela sv. Petra a Pavla. Ořech - prohlídka kostela Štětí sv. Jana Křtitele. Fara (pamětní deska). Příp. návštěva románsko-gotického kostela v Krteni.

Pavel Muchka, jednatel

Centrum naděje a pomoci CENAP Vám, nastávající maminky a tatínkové, nabízí cyklus šesti diskusních setkání „Zdravé rodičovství“. Věnujeme se různým tématům od těhotenství až po výživu malých dětí. Obzvláště oblíbené u nastávajících rodičů je povídání o významu tatínka v porodu. Tatínki pochopí, že nebudou jen pasivními pozorovateli, ale naučí se, jak své manželce pomáhat, být jí oporou a jak se na tuto životní událost připravit, co od ní očekávat.

V tématu „Pečujeme o miminko“ maminkám předáváme nejen nejnovější teoretické poznatky, ale hlavně praktické rady ze života maminek s malými dětmi. Téměř všechny maminky chtějí svoje děti kojit co nejdéle. Přestože je kojení nejpřirozenější způsob výživy, maminka se musí naučit základní principy, aby kojení vydrželo co nejdéle. Správnou techniku kojení si maminky nacvičují s panenkou. Dozví se, jak si pomoci, pokud vzniknou nějaké problémy. Maminky pak získají jistotu a jistota znamená úspěch nejen v kojení, ale v celé péči o dítě. A to je základ šťastného - zdravého rodičovství.

V rámci našeho projektu si manželé mohou prohlédnout všechny brněnské porodní sály. Těhotné maminky mohou pravidelně chodit cvičit. Velikým přínosem je také praktický nácvik k porodu.

Pomoc a radu u nás také naleznou rodiče, které čekají dvojčátka a trojčátka. Pro ty je připraveno speciální setkání na témata „Čekáme dvojčata“ a „Kojení dvojčat“, které je postaveno na ryze praktických radách ze života s dětmi.

K dispozici je telefonní linka při problémech s kojením. Pokud je to nutné, maminky navštívíme a s kojením poradíme přímo doma.

Přijďte mezi nás na Hybešovu ulici č. 40, do Centra naděje a pomoci, telefon k objednáni: 543 331 470, e-mail: cenap@cenap.cz.

Sportovně-poznávací dětský tábor se koná v Dobříši ve dnech 1. - 8. 7. 2005 v samostatném objektu Orla (orlovně). Místo konání: Orel jednota Dobříš, ul. 28. října 451, 263 01 Dobříš.

Již počtvrté zveme děti na letní tábor s duchovním i sportovním programem. Účelem tábora je vytvořit přátelské společenství a vést děti ke křesťanským a vlasteneckým hodnotám v duchu orléské tradice. Sport, hry a zábava mají být v Orlu návodem k dosažení ctností vzájemně úcty, kamarádství a uznání.

Letošní tábor bude rozdělen na 2 věkové skupiny:

1. skupina: 6-10 let. Téma tábora pro tuto skupinu zní Cesta do pravěku.

2. skupina: 10-15 let. Téma tábora starších dětí bude Pán prstenů.

Tyto náměty budou zastřešovat veškeré hry a další činnost dětí. Pořadatelé tradičně připravují výlety do okolních brdských lesů, koupání, seznámení se s místními kulturními pamětihodnostmi (Svatá Hora, Zámek Dobříš, hornická tradice Příbramska...).

Ses. Lucie Pěkářková je vedoucím a hlavním garantem tábora, během něhož bude i příležitost k duchovnímu rozhovoru, neboť mezi děti přijde katolický kněz. Hodláme pokračovat v dobrém zvyku návštěvy katolického kostela a mše sv.

K organizaci: V orlovně přespání odděleně pro děvčata a chlapce, šatny, sprchy a WC. S sebou přivést spacáky, karimatky, sociální potřeby, oblečení na týden. Stravování zajišťují místní orléská jednota spolu s pořadatelé. Cena tábora je 1500 Kč. K budově přiléhá velké hřiště a sportovní aktivity je možné provozovat i v interiéru zrekonstruované orlovně.

Přihlašky: Orel jednota Divišov, ses. Lucie Pěkářková, ul. U Haltyře 287, 257 26 Divišov, mobil: 777 007 958; e-mail: divisov@seznam.cz

CHARITA SVATÉ RODINY LUHAČOVICE

ředitelka: Bc. Lenka Semelová, DiS., mobil: 604 217 448

Vyhlašuje výběrové řízení na pozici koordinátor dobrovolníků

Požadujeme: vyučen/ŠŠ výhodou, samostatnost, organizační schopnosti, práce na PC, trestní bezúhonnost. Nabízíme: náročnou práci na poloviční úvazek dle připravovaných akcí, práci s mladými lidmi i seniory, dobrý kolektiv, další vzdělávání.

Vyhlašuje výběrové řízení na pozici zdravotní sestry

pro Charitní ošetrovatelskou a pečovatelskou službu (dále CHOPS).

Práce spočívá v domácí ošetrovatelské péči o seniory a zdravotně postižené. Požadujeme: střední zdravotnická škola, praxe min. 3 roky, samostatnost, trestní bezúhonnost. Nabízíme: dobrý kolektiv, další vzdělávání, možnost práce také na částečný úvazek.

Písemné žádosti na jednolitě pozice spolu s životopisem zasílejte do 15. 4. 2005 na adresu: Charita Luhačovice, Hradisko 100, 763 26 Luhačovice, případně na e-mail: charitaluhaovice@quick.cz.

Liturgická čtení

Neděle 10. 4. - 3. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 2,14.22-28

Ž 16(15),1-2a+5.7-8.9-10.11

Odp.: 11a (*Ukaž mi, Pane, cestu k životu.*)

Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: 1 Petr 1,17-21

Ev.: Lk 24,13-35

Pondělí 11. 4. - památka sv. Stanislava

1. čt.: Sk 6,8-15

Ž 119(118),23-24.26-27.29-30

Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně*

Hospodinově. Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,22-29

Úterý 12. 4. - ferie

1. čt.: Sk 7,51-8,1a

Ž 31(30),3cd-4.6ab+7b+8a.17+21ab

Odp.: 6a (*Do tvých rukou, Hospodine, svěru*

ji svého ducha. Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,30-35

Středa 13. 4. - nez. pam. sv. Martina I.

1. čt.: Sk 8,1b-8

Ž 66(65),1-3a.4-5.6-7a

Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země!* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,35-40

Čtvrtek 14. 4. - ferie

1. čt.: Sk 8,26-40

Ž 66(65),8-9.16-17.20

Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země!* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,44-51

Pátek 15. 4. - ferie

1. čt.: Sk 9,1-20

Ž 117(116),1.2

Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,52-59

Sobota 16. 4. - ferie

1. čt.: Sk 9,31-42

Ž 116(115),12-13.14-15.16-17

Odp.: 12 (*Čím se odplatím Hospodinu za všechno, co mi prokázal?* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,60-69

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 10. 4.	PO 11. 4.	ÚT 12. 4.	ST 13. 4.	ČT 14. 4.	PÁ 15. 4.	SO 16. 4.
Antifona	518	1708	518	518	518	518	518
Žalm	783	786	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	518	1708	518	518	518	518	518
Antifony	540	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	540	1710	547	550	553	556	559
Antifona k Zach. kantiku	540	1711	547	550	553	556	559
Prosby	541	1711	547	550	553	556	559
Záv. modlitba	541	1347	548	1348	554	557	560
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	541	545	548	551	554	557	560
Záv. modlitba	541	545	548	551	554	557	560
Nešpory:							
Hymnus	517	517	1714	517	517	517	517
Antifony	538	542	1056	1072	1087	1102	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118
Kr. čtení a zpěv	538	542	1717	549	552	555	561
Ant. ke kant. P. M.	539	543	1718	549	552	555	562
Prosby	539	543	1718	549	552	555	562
Záv. modlitba	541	542	1347	548	1348	554	564
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

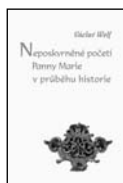
NOVINKA

**NEPOSKVRNĚNÉ POČETÍ PANNY MARIE
V PRŮBĚHU HISTORIE**

Prof. ThDr. Václav Wolf

Odborná studie, která mapuje složitý teologický i církevně-politický vývoj, jehož završením bylo 8. prosince 1854 prohlášení článku víry o neposkvrněném početí Panny Marie. Autor podrobně zachycuje vývoj nauky jak v celosvětovém pohledu, tak i v českém prostředí. Navíc ve stručnosti shrnuje, jak se nauka o neposkvrněném početí projevovala v životě Církve po roce 1854. Lektoroval PhDr. Michal Svatoš, CSc.

Malice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 96 stran, 98 Kč

AŽ ZA HRANICE

Angelika Daikerová

Život a spiritualita sestry Magdalény, zakladatelky malých sester Ježíšových. Tato žena je na našem území dosud málo známá, ačkoliv se nemalým podílem zasloužila o to, že dnes můžeme svou víru vyznávat a žít svobodně. (Od r. 1956 se vypravovala téměř každé léto na východ, aby se tajně setkala s místními křesťany, riskující přítom vězení i život.)

Karmelitánské nakladatelství, váz., zúž. A5, 222 stran, 249 Kč

ŠUM Z PĚN

Max Kašparů

Drobné postřehy pro každodenní duchovní život, které vyvěrají z autorovy nezměrné zkušenosti s lidmi fyzicky či duševně nemocnými.

Cesta, váz., 189x107 mm, 96 stran, 98 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SVATODUŠNÍ NOVÉNA

P. Vojtěch Kodet O.Carm.

Novéna může sloužit jako inspirace k osobní i společné modlitbě, zvláště před slavností Soslání Ducha Svatého, dále před biřmováním, v rámci duchovní obnovy či před důležitými životními rozhodnutími. Každý den novény má tři stěžejní části: četba Božího slova, rozjímání a modlitba. V dodatku jsou připojeny modlitby k Duchu Svatému a k Panně Marii. Vyšlo s církevním schválením. Druhé vydání.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 48 stran, 39 Kč

O LIDSKÉ POVAZE

Vladimír Smékal

Krátká zamyšlení nad psychickou a duchovní kulturou osobnosti. Prof. PhDr. Vladimír Smékal, CSc. se dlouhodobě specializuje na psychologii osobnosti a rozvoj duchovní kultury člověka. Mj. hostoval na několika zahraničních univerzitách, v současnosti (v době vydání knihy) spolupracuje s Institutem zdraví dítěte Bristolské univerzity.

Cesta, brož., 189x107 mm, 204 stran, 128 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzercce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@malicecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.malicecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P.P.

TZ

**Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO - týdeník Malice cyrilometodějské. Vydává Malice cyrilometodějská v Olomouci. IČO 533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vittek. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou budy v oblasti víry a mraví. Neznámena to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@malicecm.cz; http://www.malicecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzercce: knihy@malicecm.cz). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávane novinových zásielok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugerje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracime.